

TOMI ADEYEMIOVÁ

DĚTI
KRVE
A KOSTÍ

HOST

TOMI ADEYEMIOVÁ

DĚTI
KRVE
A KOSTÍ

TOMI ADEYEMIOVÁ

DĚTI
KRVE
A KOSTÍ

BRNO 2018

Children of Blood and Bone
Copyright © 2018 by Tomi Adeyemi Books Inc.
Jacket illustration and design by Rich Deas
Map © Macmillan Publishers/Keith Thompson
Translation © Veronika Volhejnová, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-763-8 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-764-5 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-765-2 (Formát MobiPocket)

*Mamince a tátovi, kteří obětovali všechno,
aby mi dali tuhle šanci,*

&

*Jacksonovi, který věřil ve mě a v tenhle příběh
mnohem dřív než já sama.*

KANO

MAKURDI

DUTSE

ZARIA

IBADAN

GUSAU

KRÁLOVSKÝ PALÁC

ILORIN

LAGOS

SOKOTO

TÁBOR
PSANCŮ

ŠĀNDOMBLÉ

KALABRAR

IBEDŽI

MINNA

WARRI

IKOYI

OR

POSVÁTNÝ CHRÁM

DŽIMETA

S

GOMBE

ORON

LOKODŽA

KADUNA

BENIN

ŠA

KLAN IKÚ

MAŽIOVÉ ŽIVOTA A SMRTI

titul: ŽNEC

božstvo: OYA

.....

KLAN ÈMÍ

MAŽIOVÉ MYSLI, DUCHA A SNŮ

titul: SNOVAČ

božstvo: ORÍ

.....

KLAN OMI

MAŽIOVÉ VODY

titul: VZDOUVAČ

božstvo: YEMÒDŽA

.....

KLAN INÁ

MAŽIOVÉ OHNĚ

titul: SPALOVAČ

božstvo: SÀNGÓ

.....

KLAN AFÉFÉ

MAŽIOVÉ VZDUCHU

titul: VICHRNÍK

božstvo: AYAO

KLAN AIYE

MAŽIOVÉ ZEMĚ A ŽELEZA

titul: ZEMĚTEPEC + KOVÁŘ

božstvo: ÒGÚN

KLAN ÌMÓLÈ

MAŽIOVÉ TEMNOTY A SVĚTLA

titul: SVĚTLONOŠ

božstvo: OŠUMARE

KLAN ÌWÒSÀN

MAŽIOVÉ ZDRAVÍ A NEMOCI

titul: HOJIČ + JITŘIČ

božstvo: BABALÚAYÉ

KLAN ARÍRAN

MAŽIOVÉ ČASU

titul: VĚŠTEC

božstvo: ORÚNMILA

KLAN ÈRANKO

MAŽIOVÉ ZVÍŘAT

titul: KROTITEL

božstvo: OXOSI

Snažím se na ni nemyslet.

Ale když už na ni myslím, vybaví se mi rýže.

Dokud tu ještě byla Mama, v chýši to vždycky vonělo červenou rýží jollof.

Vybaví se mi její tvář, zářící jako letní slunce, a to, jak Baba při jejím úsměvu ožíval. A její bílé vlasy, prstýnky a kudrny, nezkrocená hříva, vždycky rozpuštěná.

Slyším mýty, které mi večer četla. Tzainův smích, když spolu v horském parku hráli agbön.

Babův křik, když jí hodili provaz kolem krku. Její jekot, když ji vlekli do tmy.

Žaklínadla, která jí tryskala z úst jako láva — magii smrti, která ji svedla z cesty.

Myslím na to, jak se její mrtvé tělo houpalo na tom stromě.

Myslím na krále, který nám ji vzal.

KAPITOLA JEDNA

ZÉLIE

Vyber mě.

Mám co dělat, abych nezačala ječet. Zatínám nehty do marulového dřeva své hole a pevně ji tisknu, abych nervózně nenadskakovala. Po zádech mi stéká pot, nevím ale, jestli za to může dopolední vedro, nebo srdce, které mi prudce buší v hrudi. Měsíc za měsícem mě vynechávala.

Dneska se to přece nemůže stát zas.

Zastrčím si za ucho pramen sněhobílých vlasů a ze všech sil se snažím ovládnout a sedět klidně. Mama Agba si jako vždycky dává s výběrem načas, na každou z dívek se kouká tak dlouho, že máme chuť se někam schovat.

Zarputile, soustředěně krčí čelo a vrásky na oholené hlavě se jí tak ještě prohlubují. Má tmavě hnědou pleť, kaftan v tlumených barvách a vypadá jako kterákoli jiná stařena ve vsi. Nikdo by nehádal, že žena jejího věku může být tak nebezpečná.

„Ehm,“ odkašle si za jejími zády Yemi. Samozřejmě nám musí připomenout, že ona byla vybraná první. Povýšeně se usmívá, aby nám dala najevo svou nezaslouženou nadřazenost. Jako by se už nemohla dočkat, kterou dívku porazí tentokrát. Většina děvčat se možnosti bojovat s Yemi děsí, ale já po tom dnes toužím. Cvičila jsem a jsem připravená.

Vím, že můžu vyhrát.

„Zélie.“

Chraplavý hlas Mamy Agby přetrhne ticho a dívky, které nevybrala, sborem vydechnou. Jméno zůstane chvíli viset mezi rákosovými rohožemi její ahéré, než mi dojde, že vyzvala mě.

„Vážně?“

Mama Agba si mě změří přimhouřenýma očima. „Můžu zvolit někoho jiného —“

„Ne!“ Honem se zvednu a ukloním. „Děkuju, Mamo. Jsem připravená.“

Moře snědých tváří se rozestoupí a já se propletu mezi nimi. S každým krokem se soustředím na to, jak bosé nohy šoupou o rohože na podlaze. Jestli mám vyhrát a konečně složit výuční zkoušku, budu tohle tření potřebovat.

Když vkročím na černou rohož vyznačující arénu, Yemi se ukloní první. Čeká, že udělám totéž, jenomže ten pohled ve mně něco vznítí. V jejím postoji není sebemenší respekt, sebemenší příslib vyrovnaného boje. Myslí si, že jako poselkyně jsem něco míň než ona.

Myslí si, že prohraju.

„Ukloň se, Zélie,“ zavelí Mama. Je to jasné varování, ale já se nedokážu přimět k pohybu. Takhle zblízka vidím na Yemi jen lesklé černé vlasy a kokosově hnědou pleť, mnohem světlejší než moje. Je to měkká snědá barva Orišanů, kteří nikdy nedřeli celý den na slunci. Pohodlný život jí potajmu platí otec, jež nikdy neviděla. Nějaký šlechtic vypověděl svého levobočka do naší ubohé vesnice, aby se vyhnul zahanbení.

Narovnám se, vypnu hrud'. Narovná se, i když bych se měla sklonit. Svými rysy se Yemi nápadně liší od nás poslů se sněhobílými vlasy. Poslů, kteří se už tolikrát museli shýbat před lidmi, co vypadají jako ona.

„Zélie, ať to nemusím opakovat.“

„Ale Mamo —“

„Ukloň se, nebo opusť ring! Zdržuješ nás všechny!“

Nemám na vybranou, zatnu tedy zuby a ukloním se. Yemi se už zase nesnesitelně uculuje. „Bylo to tak těžké?“ Schválně se ukloní ještě jednou. „I prohra se dá nést důstojně.“

Ostatní se tlumeně rozhihňají, ale Mama Agba je umlčí rázným gestem. Střelím po nich zlým pohledem a pak už se soustředím na svou soupeřku.

Uvidíme, kdo se tady bude hihňat, až vyhraju.

„Na místa.“

Zacouváme k okraji rohože a vykopneme hole od země. Yemi se už neculí a mhouří oči. Vládu přebírá zabijácký instinkt.

Mama Agba přejíždí očima od jedné ke druhé a čeká na vhodný okamžik. Začínám mít strach, že to bude protahovat věčně, ale vtom konečně zavelí:

„Do toho!“

A já se okamžitě musím bránit.

Než stačím jen pomyslet na útok, Yemi se obrátí rychlostí gépardy. Zavíří holí nad hlavou a vzápětí mi s ní zamíří na krk. Dívky za mnou vyjeknou, ale já jsem připravená.

Yemi je sice rychlá, ale já umím být rychlejší.

Když se hůl přiblíží, zakloním se tak daleko, jak mi záda dovolí, a útoku se vyhnu. Nestačím se ani narovnat a Yemi už útočí znova. Holí se rozhání silou člověka dvakrát tak velkého.

Téměř nemám čas reagovat, a tak se vrhnu na bok a odkulím se stranou. Hůl uhodí do černé rohože těsně za mnou. Yemi se narovná a chystá se k novému úderu dřív, než se dostanu na nohy.

„Zélie,“ varuje Mama Agba, já ale její pomoc nepotřebuju. Vyskočím do dřepu a hůl zvednu prudce nad sebe, takže Yemin úder v poslední chvíli odblokuju.

Naše hole se ve vzduchu srazí, až se rohožové stěny zachvějí. Dřevo mé hole po úderu ještě vibruje a Yemi se už rozhání po mých kolenou.

Odrazím se od přední nohy, pomůžu si švihem paží a udělám přemet. Když přelétám přes svištíci hůl, zahlédnu první šanci — první možnost přejít do útoku.

Heknu a setrvačnost využiju k vlastní ráně. *No tak —*

Yemina hůl narazí o mou a útok zastaví dřív, než začal.

„Trpělivost, Zélie,“ poučuje Mama Agba. „Ještě není vhodná chvíle. Pozoruj, reaguj — počkej si, až soupeřka zaútočí.“

Mám chuť vztekle vrčet, ale ovládnou se a jen kývnou. *Ještě budeš mít šanci*, radím sama sobě. *Pěkně si počkej na —*

„Tak, správně, Zél,“ posmívá se Yemi tak tiše, že to slyším jen já. „Poslouchej Mamu Agbu. Buď hodná larvička.“

A už je to tu zas.

To slovo.

To hnusné, ponižující slovo.

Tiché, bezohledné. Zabalené v arogantním pošklebku.

Než se stačím ovládnout, rozeženu se koncem hole tak, že se zastaví jen vlasek od Yemina břicha. Za tohle to pak od Mamy Agby schytám, ale zděšení, které se Yemi objevilo v očích, za to stojí.

„Moment!“ Yemi se sice obrátí k Mamě Agbě, aby zasáhla, postěžovat si už ale nemá kdy. Rozmáchnu se holí tak rychle, že Yemi vytřeští oči, a zaútočím znova.

„Tohle ve cvičení nebylo!“ vyjekne Yemi a uskočí, abych ji nezasáhla do kolen. „Mamo —“

„Má bojovat za tebe?“ posmívám se. „Prosím tě, Yem. I prohra se dá nést *důstojně*.“

Yemi vztekle blýskne v očích, jako když se rohatá leonaire chystá ke skoku. Sevře ručně vyřezávanou hůl.

A od té chvíle začne skutečný boj.

Stěny ahéré se chvějí, jak se naše hole znova a znova srážejí. Vyměňujeme si údery a obě hledáme nějakou šanci, příležitost zasadit rozhodující ránu. Jednu šanci zahlédnu, ale vtom —

„Ááá!“

Zapotácím se a schoulím. Těžce lapám po dechu, zvedá se mi žaludek. Chvilku mám strach, že mi rozdrtila žebra, ale břicho mě bolí tak, že to původní obavy rozptýlí.

„Dost —“

„Ne!“ skočím Mamě Agbě do řeči, i když ještě nemůžu popadnout dech, a tak chraptím. Silou vůle se nadechnu, opřu se o hůl a narovnáám se. „Nic mi není.“

Ještě jsem neskončila.

„Zélie —“ začne Mama, Yemi však nečeká, až domluví. Vztekle se rozežene a jen o prst mine mou hlavu. Když se chystá zaútočit znova, roztočím se a uhnu jí z dosahu. Než mě stačí následovat, prudce se obrátím a zasadím jí ránu do hrudní kosti.

„Ach!“ hekne Yemi. Odletí dozadu, tvář zkřivenou bolestí a šokem. V těchhle utkáních ji nikdy nikdo nezasáhne; nejspíš doteď nevěděla, jaké to je.

Než se stihne vzpamatovat, otočím se a vrazím jí konec hole do břicha. Chystám se k závěrečné ráně, když vtom se červenohnědé závěsy u vchodu rozletí.

Bisi je tak uštvaná, že jí pot odkapává z bílých vlasů na tmavou kůži a temně modrý kaftan. Drobný hrudníček se prudce vzdouvá, zděšené oči hledají Mamu Agbu.

„Co se děje?“ zeptá se Mama.

Bisi stoupají do očí slzy. „Odpusť mi to,“ fňuká. „Usnula jsem, nebyla jsem —“

„Mluv už!“

„Jdou sem!“ vykřikne konečně Bisi. „Jsou blízko, už jsou skoro tady!“

Chvilíčku nemůžu dýchat. Nejspíš nemůže dýchat nikdo. Strach nás ochromil až do morku kostí.

Pak převáží vůle přežít.

„Honem,“ sykne Mama Agba. „Nemáme moc času!“

Pomůžu Yemi vstát. Sípá, ale nemám čas zjišťovat, jestli jí něco není. Vyškubnu jí hůl a řítím se posbírat ostatní.

V ahéré vypukne chaos, jak se všichni snaží utajit pravdu. Vzduchem létají kusy barevných látek a zvedá se armáda rákosových figurín. Děje se toho tolik najednou, že nemám šanci posoudit, zda stihneme všechno ukrýt včas. Můžu se jen soustředit na svůj vlastní úkol, což je zastrčit veškeré hole pod rohož v aréně, aby nebyly vidět.

Jen jsem s tím hotová, Yemi mi vtiskne do ruky dřevěnou jehlu. Ještě nestačím doběhnout na určené stanoviště a závěsy u vchodu do ahéré se znova rozletí.

„Zélie!“

Ztuhnu. Všechny oči v ahéré se otočí na mě. Než stačím něco říct, Mama Agba mi vytne záhlavec. Po páteři mi proběhne ostré štípnutí, jaké umí způsobit jen ona.

„Zůstaň na svém místě,“ sykne. „Zrovna ty se ještě máš hodně co učit.“

„Mamo, ale...“

Mama Agba se ke mně nakloní a mně se zrychlí tep. Z lesku jejích očí vše pochopím.

Odvádí pozornost...

Hraje o čas.

„Omlouvám se, Mamo. Odpusť mi.“

„Vrať se na místo.“

Potlačím úsměv a omluvně skloním hlavu, dost nízko na to, abych si mohla prohlédnout stráže, které vstoupily. Ten menší z nich má stejnou pleť jako většina vojáků v Oriše a jako Yemi, světle hnědou jako ohmataná kůže, a husté černé vlasy. I když jsme jen děti, nespouští ruku z jílce meče, jako by každou chvíli mohla některá z nás zaútočit.

Druhý muž je vysoký a tváří se vážně. Pleť má mnohem tmavší. Zůstane stát u vchodu a klopí oči. Možná je ještě dost slušný na to, aby se styděl za to, co přijde.

Na železných pancířích obou mužů se leskne erb krále Sarana, ostrý a zřetelný. Při jediném pohledu na tu zdobnou sněžnou leopanai-ru se mi sevře žaludek; je to drsná připomínka vládce, který je vyslal.

Otráveně se táhnu ke své rákosové panně a nohy se mi málem podlamují úlevou — to, co předtím připomínalo arénu, teď přesvědčivě hraje roli krejčovské dílny. Figurínu před každou dívkou zdobí tradiční barevné látky, střižené a sešpendlené podle prosulých střihů Mamy Agby. Stehujeme lemy stejného dašiki, na jakém už pracujeme léta, mlčky šijeme, dokud strážce neodejdou.

Mama Agba prochází mezi řadami děvčat a kontroluje práci svých učnic. Nechává strážce čekat, jako by ji jejich nevítaná přítomnost vůbec nevyváděla z míry; musím se tomu usmát.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptá se nakonec.

„Daně,“ zavrčí tmavší ze strážných. „Zaplat!“

Mama Agba protáhne obličej tak rychle, jak v noci padá teplota. „Zaplatila jsem minulý týden.“

„Tohle není obchodní daň.“ Druhý strážný přejíždí pohledem po všech poselkyních s dlouhými bílými vlasy. „Daň z larev šla nahoru. A ty jich tady máš spoustu, takže...“

No jistě. Tisknu látku na své panně, až mě bolí pěsti. Ono jim nestačí, že pronásledují posly. Oni ještě musejí přidusit i každého, kdo nám pomáhá.

Zatnu zuby a snažím se strážného nevnímat, nevnímat to, jak z jeho úst zabolelo slovo *larva*. Je jedno, že z nás nikdy nebudou mažiové, jimiž jsme být měli. Pro ně jsme pořád jen *larvy*.

Nic jiného v nás nikdy neuvidí.

Mama Agba stiskne rty tak, že z nich zbude jen čárka. Žádné peníze navíc nemá. „Daň z poslů jste už zvedli minulý měsíc,“ namítne. „A předminulý taky.“

Světlejší strážný popojde a sáhne po meči, připravený při nejmenší známce odporu zaútočit. „Tak by ses s larvama možná neměla tak kamarádíčkovat.“

„Tak byste nás možná měli přestat okrádat.“

Ta slova ze mě vyletí dřív, než se stačím zarazit. Všichni zatají dech. Mama Agba ztuhne a tmavýma očima mě prosí, ať mlčím.

„Poslové si víc nevydělají. Odkud máme na ty nové daně brát?“ zeptám se. „Když je pořád zvyšujete a zvyšujete, tak se nedivte, že je nemůžeme zaplatit!“

Strážný ke mně zamíří tak povýšeně, že mě svrbí prsty. Kdybych měla hůl, dokázala bych ho srazit k zemi; stačila by šikovní rána a rozdrtila bych mu hrdlo.

Poprvé si uvědomím, že tenhle strážný nemá obyčejný meč. V pochvě se mu blýskne černá čepel. Tenhle kov je cennější než zlato.

Mažacit...

Tuhle slitinu vytvořil král Saran před Nájezdem. Byla určená speciálně na zbraně proti nám. Oslabuje naši magii a propaluje se nám do těla.

Jako ten černý řetěz, co omotali Mamě kolem krku.

Silný maži dokáže bojovat i proti vlivu mažacitu, ale každého ten vzácný kov oslabuje. Já sice nemám žádnou magii, kterou by bylo třeba potlačovat, ale když strážný přistoupí až těsně ke mně a čepel z mažacitu se přiblíží, brní mě přesto celé tělo.

„Ty by sis měla dávat pozor na jazyk, holčičko.“

A má pravdu. Měla bych. Měla bych sklapnout, polknout vztek. Dožít se zítřka.

Jenže když ke mně stojí takhle blízko, musím se vši mocí ovládat, abych mu do toho jeho hnědému prasečího očička nevrazila jehlu. Možná bych měla mlčet.

Nebo by on možná měl umřít.

„To ty bys —“

Mama Agba mě odstrčí tak, že upadnu.

„Na,“ vrazí strážnému hrst mincí. „Vem si to.“

„Mamo, nedělej —“

Prudce se otočí a probodne mě takovým pohledem, že zkamením. Zavřu pus, zvednu se a schovám se za vzorovanou látku na své panně.

Mince cinkají, strážný počítá kousky bronzu ve své dlani. Něco zavrčí a pak prohlásí: „To nestačí.“

„Bude muset,“ řekne Mama Agba a zní to zoufale. „To je všechno. Víc nemám.“

Vaří se to ve mně nenávisť, ostrou, bodavou. Tohle není správné. Mama Agba by neměla být nucená takhle škemrat. Zvednu oči a zachytím pohled strážného. Chyba. Než se stačím odvrátit nebo zakrýt své znechucení, popadne mě za vlasy.

„Au!“ vykřiknu, protože mi celou hlavou projede bolest. Vzápětí mě strážný srazí obličejem k zemi, až mi vyrazí dech.

„Peníze sice nemáš,“ prohlásí pak a zaryje mi koleno do zad. „Ale larev tu máš až dost.“ Hrubě mě popadne za stehno. „A začnu s touhle.“

Kůže mě pálí, lapám po dechu, zatínám pěsti, abych zakryla třes. Chci ječet, rozlámat mu všechny kosti v těle, ale s každou další vteřinou se scvrkávám. Jeho dotek smazává vše, čím jsem, na čem jsem tak tvrdě pracovala.

V téhle chvíli jsem zase ta malá holka, která se bezmocně dívala, jak vojáci vlečou pryč její matku.

„Tak dost.“ Mama Agba vojáka odstrčí a přitáhne si mě k hrudi jako rohatá leonaire bránící své mládě. „Máte moje peníze a víc nedostanete. Ven. Okamžitě.“

Strážný zuří nad tou drzostí a začne vytahovat meč, ale ten druhý ho zadrží.

„Pojď. Do soumraku musíme obejít vesnici.“

I když to ten tmavší strážný říká nedbale, vidím, že se mu napínají svaly na bradě. Možná v našich tvářích vidí matku nebo sestru, snad mu připomínáme někoho, koho chce chránit.

Druhý voják se chvíli nehýbá, takže pořád ještě nevím, co udělá. Nakonec meč pustí a místo něj bodá pohledem. „Koukni ty larvy naučit poslušnosti,“ varuje Mamu Agbu. „Nebo to udělám já.“

Sjede pohledem ke mně; po těle mi stéká pot, uvnitř mi ale všechno zledovatí. Strážný si mě významně změří, aby mi připomněl, co by mi mohl udělat.

Mám chuť odseknout *Jen si to zkus*, ale v puse mi vyschlo a nemůžu mluvit. Mlčky stojíme, dokud strážní neodejdou a dusot jejich okovaných podrážek neutichne.

Síla z Mamy Agby vyprchá, jako když vítr sfoukne svíčku. Chytí se rákosové panny, aby neupadla, a z té nebezpečné bojovnice, kterou znám, zbude křehká cizí stařena.

„Mamo...”

Chci jí pomoci, ale odrazí mou ruku. „*Òdè!*“

Hlupáku, pokárá mě jorubsky, v mažijském jazyce, který byl po Nájedzu zakázán. Neslyšela jsem náš jazyk už tak dlouho, že mi chvíli trvá, než se vůbec rozpomenou, co to slovo znamená.

„U bohů, zbláznila ses nebo co?“

A znova se na mě upřou všechny oči v ahéré. Dokonce i malá Bisi se na mě mračí. Ale proč Mama Agba křičí na mě? Copak já za ty hnusné zlodějské stráže můžu?

„Chtěla jsem tě jenom chránit.“

„Chránit?“ opakuje Mama Agba. „Věděla jsi dobře, že to tvoje odmlouvání nezmění vůbec nic. Mohli nás kvůli tobě všechny zabít!“

Až se při těch ostrých slovech zapotácím. Nikdy jsem jí v očích neviděla tolik zklamání.

„Když s nimi nesmím bojovat, tak proč jsme tady?“ Hlas mi se-lhává, ale slzy spolknou. „K čemu je výcvik, když se nemůžeme bránit? Proč to děláme, když nemůžeme bránit tebe?“

„U bohů, Zélie, *mysli* trochu. Mysli na někoho jiného než na sebe! Kdo ochrání tvého otce, když těm chlapům něco uděláš? Kdo ochrání Tzaina, až stráže půjdou po krvi?“

Otevřu ústa a chci něco odseknout, ale neudělám to. Má pravdu. I kdybych tyhle dva složila, s celou armádou si neporadím. Dřív nebo později by mě našli.

Dřív nebo později by zlomili lidi, které mám ráda.

„Mamo Agbo?“ ozve se Bisi. Hlasek má tenký jako myška. Visí Yemi na nabíraných kalhotách a v očích má slzy. „Proč nás nenávidí?“

Mama najednou vypadá strašně unavená. Rozevře k Bisi náruč. „To není nenávisť k vám, dítě. Oni nenávidí to, čím jste se měli stát.“

Bisi zdusí vzlyky v záhybech jejího kaftanu. Mama se zatím rozhlíží a vidí i jiné slzy, ty, které zadržují ostatní dívky.

„Zélie se ptala, proč jsme tady. Má právo se ptát. Často mluvíme o tom, jak bojovat, nikdy jsme ale ještě nemluvily o tom proč.“ Mama postaví Bisi a pokyne Yemi, aby jí podala stoličku. „Musíte si pamatovat, děvčata, že svět nevypadal vždycky takhle. Bývaly doby, kdy jsme všichni byli na stejné straně.“

Mama Agba se usadí na židličku a všechny dívky se shluknou kolem. Každý den končí Maminy lekce vyprávěním nebo pohádkou, moudrostí z jiné doby. Normálně bych se prodrala dopředu, aby mi neušlo ani slovo. Dnes zůstanu na kraji, protože se příliš stydím.

Mama Agba si zamne ruce, pomalu a metodicky. Přes všechno, co se stalo, se pousměje — takovýhle úsměv dokáže vyvolat jen jediný příběh. Neodolám a přece jen pár dívek odstrčím. Tohle je náš příběh. Naše minulost.

Pravda, kterou se král pokusil pohřbít s našimi mrtvými.

„Na počátku byla Oriša země, kde se vzácným a posvátným mažiům dobře dařilo. Bohové každému z deseti klanů darovali jinou moc nad zemí. Někteří mažiové dovedli ovládat vodu, jiní poroučeli ohni. Byli takoví, kteří uměli číst myšlenky, a byli jiní, kteří dokonce dokázali vidět skrze čas do budoucnosti!“

Sice jsme tenhle příběh všechny už nejméně jednou slyšely — od Mamy Agby nebo od rodičů, které už nemáme —, ale ta slova

vyvolávají pokaždé stejný úžas. Oči nám září. Mama Agba popisuje, že někteří mažiové měli léčitelský dar, jiní uměli naopak nemoc vyvolat. Nakláníme se k ní a ona nám vypráví o těch, kteří krotili divoká zvířata, i o dalších, kteří pouhou dlaní ovládali světlo a tmu.

„Každý maži se narodil s bílými vlasy. Bylo to znamení, že se ho dotkli bohové. Své dary využívali ve prospěch všech lidí v Oriše a celý národ je uctíval. Ale ne každého bohové obdařili nadáním.“ Mama Agba ukáže rukou dokola. „Proto se pokaždé, když se narodil nový maži, lidé radovali a oslavovali, jen co zahlédli jeho bílé kudrny. Vyvolené děti získávaly svou magii teprve ve třinácti letech, a tak se jim, dokud se jejich síly neprojeví, říkalo *ibawi*, ‘poslaní od bohů’.“

Bisi pozvedne hlavu a usměje se nad připomínkou toho, odkud se vzal náš titul — poslové. Mama Agba se k ní nakloní a zatahá ji za pramen bílých vlasů, znamení, které jsme se všechny naučily skrývat.

„Mažiové žili po celé Oriše a stali se prvními králi a královnami. V té době vládl všude mír. Ale věčně to nevydrželo. Ti, kdo měli moc, začali magii zneužívat a bohové je za to potrestali tím, že jim ji vzali. Když se jim magie z krve vytratila, ztmavly jim vlasy a to bylo viditelným znamením jejich hříchu. Během mnoha generací se láska k mažiům měnila ve strach. Ze strachu se zrodila nenávist. Z nenávisti vzniklo násilí, touha smést maže z povrchu země.“

Slova Mamy Agby ještě doznívají a my máme pocit, že se v místnosti setmělo. Víme, co přijde; noc, o níž nikdy nemluvíme, noc, na kterou nikdy nezapomeneme.

„Až do té noci mažiové přežívali, protože se svou mocí ubránili. Ale před jedenácti lety magie zemřela. Jen bohové vědí proč.“ Mama Agba zavře oči a ztěžka povzdechne. „Jeden den magie *dýchala*. Další den zemřela.“

Jen bohové vědí proč?

Z úcty k Mamě Agbě polknu, co jsem chtěla říct. Mluví tak, jak mluví všichni dospělí, kteří přežili Nájezd. Rezignovaně, jako by nám bohové magii vzali za trest, nebo jako by si to prostě rozmysleli.

Já ale v hloubi duše znám pravdu. Pochopila jsem to ve chvíli, kdy jsem viděla mažie z Ibadanu v řetězech. Bohové zemřeli s naší magií.

A nikdy se nevrátí.

„Toho osudného dne král Saran nezaváhal,“ pokračuje Mama Agba. „Využil toho, že jsou mažiové oslabení, a udeřil.“

Zavřu oči a snažím se zahnat slzy, které se mi derou ven. Ten řetěz, který se Mamě zadrhl kolem krku. Krev kanoucí do prachu.

Rákosová chýše je plná vzpomínek na Nájezd, a s nimi přijde žal.

My všechny jsme tu noc ztratily v rodině nějakého mažiho.

Mama Agba povzdechne a vstane. Znova sebere sílu, kterou tak dobře známe. Podívá se na každou z nás zvlášť jako generál při přehlídce svých jednotek.

„Učím cestu hole všechny dívky, které se učit chtějí, protože v tomhle světě se vždycky najdou lidé, kteří budou rozhodnutí vám ublížit. Ale hlavně jsem s výcvikem začala kvůli poslům, kvůli všem dětem padlých mažiů. Vy sice magii nemáte, ale nenávist a násilí vůči vám trvají. Proto jsme tady. Proto cvičíme.“

Mama vytáhne vlastní složenou hůl a uhodí jí o podlahu. „Vaši protivníci mají meče. Proč vás učím umění hole?“

Naše hlasy odříkávají mantru, kterou nás Mama znova a znova nutila opakovat. „Raději se vyhne, než by zranila, raději zraní, než by zmrzčila, raději zmrzačí, než by zabila — hůl neničí.“

„Učím vás být válečníky v zahradě, abyste nikdy nebyly zahradníky ve válce. Já vám dám sílu bojovat, ale vy samy se musíte naučit sílu sebeovládání.“ Mama se významně obrátí ke mně. „Musíte chránit ty, kdo se sami chránit nemohou. Taková je cesta hole.“

Dívky kývají, ale já dokážu jen hledět na zem. Zase jsem málem všechno zničila. Zase jsem ostatní zklamala.

„Tak,“ povzdechne Mama, „to by pro dnešek stačilo. Seberte si věci. Zítra budeme pokračovat, kde jsme přestaly.“

Dívky mizí z chýše, vděčné za to, že můžou uniknout. Pokusím se o totéž, ale vrásčitá ruka Mamy Agby mi sevře rameno.

„Mamo —“

„Ticho,“ přikáže. Poslední dívky se po mně soucitně podívají. Zamnou si zadek a nejspíš počítají, kolik ran schytá ten můj.

Dvacet, že jsem ignorovala cvičení... Padesát, že jsem mluvila, kdy jsem neměla... Sto, protože nás to všechny málem stálo život...

Ne. Sto, to by za tohle bylo ještě hodně mírné.

Potlačím povzdech a připravím se na palčivou bolest. *Bude to rychlé, přesvědčuju sama sebe. Bude po všem, dřív než —*

„Sedni si, Zélie.“

Mama Agba mi podá hrnek čaje a nalije i sobě. Hrnek mi hřeje ruce a do nosu stoupá sladce voňavá pára.

Nakrčím obočí. „Otrávilá jsi ho?“

Mamě Agbě zaškubá v koutcích, ale své pobavení skryje přísným zamračením. Já zamaskuju úsměv usrknutím a vychutnávám si chuť medu na jazyku. Obrátím šálek v ruce a přejedu prsty po fialových korálcích kolem obruby. Mama měla taky takový — jen se stříbrnými korálky, k poctě bohyně života a smrti Oyi.

Ta vzpomínka mě na chvílku nechá zapomenout na zklamání Mamy Agby, ale jak se chuť čaje rozplývá, na povrch znova prosáknou kyselost výčitek. Tohle si přece nezaslouží. Proč by měla trpět kvůli poselkyni, jako jsem já?

„Omlouvám se.“ Ohmatávám korálky kolem okraje, abych se na ni nemusela dívat. „Já vím... Víím, že to se mnou nemáš jednoduché.“

Stejně jako Yemi je i Mama Agba kosidánka, Orišanka, která nemá předpoklady k magii. Před Nájездem jsme věřili, že bohové

vybírají, kdo se narodí jako posel a kdo ne, ale když je teď magie pryč, nechápu, proč se to vůbec ještě rozlišuje.

Mama Agba nemá bílé vlasy poslů, takže by mohla snadno splynout s ostatními Orišany a vyhnout se pronásledování. Kdyby od nás dala ruce pryč, možná by ji stráž neobtěžovaly vůbec.

Tak trochu si přeju, aby nás nechala být, aby si tohle ušetřila. Je tak skvělá švadlena, že by své výrobky snadno mohla dobře prodat a vydělat si nějaké peníze, místo aby ji o ně neustále okrádali.

„Jsi jí čím dál podobnější, víš to?“ Mama Agba usrkne z hrnečku a usměje se. „Zvlášť když se vztekáš, je ta podoba až děsivá. Zdělila jsi její hněv.“

Překvapením až otevřu ústa; Mama Agba obvykle nemluví o těch, které jsme ztratili.

Mluví o nich málokdo z nás.

Zakryju překvapení dalším douškem čaje a kývnu. „Já vím.“

Nevím přesně, kdy se to stalo, ale poznala jsem tu změnu na Babovi. Přestal se mi dívat do očí. Nemohl na mě pohlédnout, aniž viděl svou zavražděnou ženu.

„To je dobře.“ Mama Agba se zachmuří. „Při Nájedzu jsi byla ještě dítě. Měla jsem starost, že zapomeň.“

„To bych nedokázala, i kdybych chtěla.“ Mama měla tvář jako slunce.

Tuhle tvář se snažím si pamatovat.

Ne mrtvolu se zkrvaveným krkem.

„Vím, že bojuješ za ni.“ Mama Agba mi prohrábne bílé vlasy. „Ale král je bezohledný, Zélie. Radši by nechal povraždit celé království, než aby toleroval nějaký odpor poslů. A když protivník nemá čest, musíš bojovat jinak, chytřeji.“

„A patří k tomu i třískat ty parchanty po hlavě holí?“

Mama Agba se zasměje a kůže kolem mahagonových očí se poskládá do vrásek. „Jen mi slib, že budeš opatrná. Že si dobře vybereš chvíli, kdy bojovat.“

Popadnu Mamu Agbu za obě ruce a na znamení úcty se hluboce ukloním. „Slibuju, Mamo. Už tě nezklamu.“

„To je dobře, protože něco mám a nechci litovat toho, že jsem ti to ukázala.“

Mama Agba sáhne do kaftanu a vyloví štíhlou černou tyčku. Prudce jí švihne. Tyčka se rozloží v lesklou kovovou hůl a já uskočím.

„Bohové,“ vydechnu a mám co dělat, abych to mistrovské dílo nepopadla. Kov hustě pokrývají dávné symboly a každá rytina připomíná něco z toho, co nás Mama Agba učila. Moje oči to přitahuje jako magnet. Nejdřív mě upoutá *akofena*, zkřížené čepele, meče války. *Síla nemůže vždycky rvát*, řekla nám při jedné z lekcí. *Udatnost se ne vždycky trpí*. Vedle mečů je *akoma*, srdce trpělivosti a tolerance. Toho dne... Jsem si skoro jistá, že toho dne jsem dostala výprask.

Každý symbol mi připomene jinou lekci, jiný příběh, jinou moudrost. Podívám se na Mamu s očekáváním. Je to dar, nebo mě tím přetáhne?

„Tumáš.“ Vloží mi hladký kov do dlaně. Okamžitě vycítím, jak je mocný. Uvnitř musí být ocelový a zatížený. Ten dokáže rozbíjet lebky.

„Myslíš to vážně?“

Mama kývne. „Dnes jsi bojovala jako válečnice. Jsi vyučená. Zasloužíš si to.“

Vstanu, roztočím hůl a žasnu, jak je silná. Kov protíná vzduch jako nůž a je nebezpečnější než jakákoli dubová hůl, kterou jsem kdy vyřezala.

„Vzpomínáš si, co jsem ti řekla ten první den, kdy jsi začala trénovat?“

Kývnu a napodobím její unavený hlas: „Jestli chceš provokovat strážce, tak se radši nauč vyhrávat.“

Vlepi mi pohlavek, ale rozesměje se, až se rákosové stěny chvějí. Podám jí zbraň a ona jí uhodí o zem, takže se zase změní v kovovou tyčku.

„Vyhrávat umíš,“ řekne. „Teď si jen dej pozor, abys taky věděla, kdy bojovat.“

Když mi Mama Agba vloží hůl zpátky do dlaně, střídá se mi v hrudi pocit hrdosti, pocty i bolesti. Promluvit se neodvážím, a tak ji jen obejmu v pase a vdechnu známou vůni čerstvě vyprané látky a sladkého čaje.

Mama Agba nejdřív ztuhne, ale pak si mě k sobě přitiskne tak, že ze mě vyždímá bolest. Pustí mě a chce ještě něco říct, ale v té chvíli se rohož u vstupu do ahéré znova rozhrne.

Popadnu kovovou tyč a už s ní chci švihnout, když vtom si uvědomím, že ve dveřích stojí můj starší bratr Tzain. Je tak mohutný a samý sval, že se chýše okamžitě scvrkne. Pod tmavou kůží se mu napínají šlachy. Z černých vlasů mu na čelo prší pot. Naše oči se potkají a mně se okamžitě sevře srdce strachy.

„Pojď honem. Baba.“

KAPITOLA DVA

ZĚLIE

Poslední slova, která bych chtěla slyšet.

Pojď honem, Baba znamená, že je zle.

Pojď honem, Baba znamená, že je zraněný, nebo dokonce —

Ne. Zarazím takové myšlenky. Ženeme se po prkenných chodnících obchodní čtvrti. Nic mu není, přesvědčuju sama sebe. Ať se děje co chce, bude žít.

Ilorin vstává se sluncem a naše pobřežní vesnička ožívá. Vlny narážejí na dřevěné kůly, které drží osadu nad vodou, a kolem nous se nám rozstříkují mlžné kapičky. Vesnice vypadá jako pavouk v mořské pavučině — stojí na osmi dřevěných nohách propojených se středem. A do toho středu teď běžíme. Je to tak k Babovi nejbliž.

„Pozor!“ okřikne mě jedna kosidánka, když se kolem ní přeženu a skoro jí z černé hlavy srazím košík s banány. Kdyby věděla, že se mi právě rozpadá svět, možná by mi odpustila.

„Co se stalo?“ funím.

„Nevím,“ vyrazí ze sebe Tzain. „Ndulu přiběhl na trénink a říkal, že se s Babou něco děje. Běžel jsem domů, ale Yemi říkala, že jsi měla potíže se stráží?“

Bohové, co když to byl ten z chýše Mamy Agby? Proplétáme se mezi trhovkyněmi a řemeslníky, kterých je dřevěná lávka plná, a já mám

čím dál větší strach. Strážný, který mě napadl, mohl jít i po Babovi. A už brzo půjde i —

„Zélie!“ Tzain křičí tak podrážděně, až pochopím, že to není poprvé, co se snaží získat mou pozornost. „Proč jsi od něj odešla? Měla jsi u něj zůstat!“

„Dneska byl výuční zápas! Kdybych ho zmeškala —“

„Sakra, Zél!“ Tzain zařve tak, že se vesničané ohlédnou. „To myslíš vážně? Ty ses na Babu vykašlala kvůli tý svojí pitomý hůlce?“

„To není hůlka, to je zbraň,“ odseknu. „A nevykašlala jsem se na něj. Baba zaspal. Potřebuje odpočívat. A tenhle týden jsem u něj byla každý den.“

„Protože já u něj byl celý minulý týden!“ Tzain přeskočí lezoucí dítě, a když dopadne, svaly se mu zavlní. Nějaká dívka, kosidánka, se usměje a koketně zamává v naději, že ho přiměje zpomalit. Dokonce i teď Tzain přitahuje vesničany jako magnet. Já si prostor dělat nemusím — stačí jeden pohled na mé bílé vlasy a všichni ustupují, jako bych měla nakažlivou nemoc.

„Do orišských her zbývají jen dva měsíce,“ pokračuje Tzain. „Víš, co by pro nás mohlo znamenat vyhrát tolik peněz? Když mám trénink, s Babou musíš zůstat ty. Jak ti to mám ještě vysvětlit? Sakra!“

Tzain prudce zastaví před plovoucím trhem. Leží uprostřed Ilorinu, ohraničený obdélníkem lávek. Voda se houpe a obchodníci v kulatých kokosových čluncích se handrkují. Než se začne obchodovat, dá se do naší rybářské čtvrti přeběhnout přes noční most. Ale trh otevřel dřív a most už tu není. Budeme muset okolo.

Tzain, sportovec do morku kostí, se rozběhne po lávce kolem tržiště. Vyrázím za ním, ale pak se podívám na kokosové čluny a napadne mě něco jiného.

Kupci a rybáři se tu dohadují, vyměňují čerstvé ovoce za to nejlepší z dnešního úlovku. V dobrých časech se obchoduje dobromyslně — každý přijme trochu méně, aby mohl ostatním nechat

trochu víc. Dnes se ale všichni hádají a místo slibů a ryb vyžadují bronz a stříbro.

Tó ty daně...

Před očima se mi zase objeví odporná tvář strážného a cítím, jak mi stehno svírají jeho prsty. Vzpomínka na jeho zlý pohled mě postrčí. Skočím do prvního člunu.

„Dávej pozor, Zélie!“ zlobí se naše vesnická zahradnice Kana a vrhne se po svém drahocenném ovoci. Upraví si šátek na hlavě a zamračí se na mě, ale to už přeskočím do dřevěné bárky plné modravých ostnáčů.

„Promiň!“

Vykřikuju jednu omluvu za druhou a skáču ze člunu do člunu jako rudohlavý žabák. Jen došlápnu na lávku u rybářské čtvrti, rozběhnu se a užívám si ten pocit, že mé nohy dopadají na pevná prkna. Tzain je za mnou, ale nezpomalím. Musím se k Babovi dostat první. Jestli je to zlé, musím Tzaina varovat.

Jestli je Baba mrtvý...

Při té myšlence mám najednou v nohou olovo. Nemůže být mrtvý. Je dávno po úsvitu; musíme naložit člun a vyplout na moře. Než rozhodíme síť, bude hlavní část úlovku tatam. Kdo mi za to vynadá, jestli Baba už není?

Představím si ho, jak vypadal, než jsem odcházela. Ležel v prázdné ahéré a nevěděl o světě. Dokonce i ve spánku vypadal unaveně, jako by mu ani nejdelší dřímota nedokázala dopřát odpočinku. Doufala jsem, že se vrátím dřív, než se vzbudí, ale mělo mě napadnout, že ne. A v tom tichu se musel vypořádat se svou bolestí, s lítostí.

A já...

Já a moje pitomé chyby.

Kolem naší ahéré se shromáždil dav. Zabrzdím. Lidé křičí a ukazují někam na oceán, ale já přes ně nevidím. Než se mezi nimi stačím prodrat, Tzain proletí davem, a jakmile se přede mnou udělá místo, zastaví se mi srdce.

Skoro půl kilometru odsud se v moři zmítá nějaký muž, tmavé paže zoufale mávají. Mocné vlny se tomu chudákovi tříští o hlavu a pokaždé ho topí. Slabým, přidušeným hlasem volá o pomoc. Ale ten hlas bych poznala kdekoli.

Hlas mého otce.

Míří k němu dva rybáři, divoce pádlují v kokosových člunech. Ale síla vln je zatlačuje zpátky. Nemají šanci se k němu dostat včas.

„Ne!“ vykřiknu v hrůze, když proud zatáhne Babu pod vodu. Čekám, až se zase vynoří, ale nemilosrdnou hladinu nic neprorazí. Přišli jsme pozdě.

Baba tam zůstal.

Je to jako rána holí do hrudi. Do hlavy. Do srdce.

Z mého světa se v té chvíli ztratí všechn vzduch a já zapomenu, jak se stojí.

Ale zatímco se s námahou zvedám, Tzain reaguje. Vrhne se do vody a začne krájet vlny jako dvouploutvý žralok. Vykřiknu.

Takhle plavat jsem ho ještě nikdy neviděla. Během chvilky předhoní čluny. Pár vteřin nato je na místě, kde se Baba ztratil pod vodou, a ponoří se.

No tak. Hruď se mi svírá tolik, až bych přísahala, že mi praskají žebra. Když se však Tzain zase vynoří, ruce má prázdné. Tělo nevléče.

Babu nenašel.

Tzain zalapá po dechu a ponoří se podruhé, tentokrát prudčeji. Vteřiny, kdy ho nevidím, jsou jako věčnost. *Bohové...*

Mohla bych ztratit oba.

„No tak,“ šeptám znova a dívám se do vln, kde Tzain a Baba zmizeli. „Vrať se.“

Tahle slova jsem už jednou šeptala.

Jako dítě jsem viděla, jak Baba vytáhl Tzaina z hlubin jezera, vyrvál ho z chaluh, do kterých se pod hladinou zamotal. Masíroval mu křehkou hruď, ale neoživil ho — to až Mama a její magie.

Riskovala všechno, porušila zákon, který mažie vázal, využila zakázané síly krve. Vplétala do Tzaina svá zaklínání jako nit a přitáhla ho zpátky do života magií mrtvých.

Dnes a denně si přeju, aby Mama žila, ale nikdy víc než teď. Přeju si, aby magie, která jí kolovala v krvi, kolovala teď i v té mojí.

Abych mohla udržet Tzaina a Babu naživu.

„Prosím.“ Přes všechno, čemu věřím, zavřu oči a modlím se stejně jako tenkrát. Jestli tam nahoře zbyl třeba jen jediný bůh, potřebuju, aby mě teď slyšel.

„Prosím!“ mezi řasami mi stékají slzy. Naděje v hrudi se scvrkává. „Přiveď je zpátky. Prosím, Oyo, neber si ještě i je —“

„Uf!“

Otevřu oči. Tzain se právě prudce vynořil z oceánu, ruku omoťanou Babovi kolem hrudi. Baba kašle a z krku mu vyteče snad litr vody, ale je tady.

Žije.

Padnu na kolena a div se nezhroutím na dřevěnou lávku.

Bohové...

Ještě není ani poledne a já už jsem ohrozila dva životy.

Šest minut.

Tak dlouho se Baba zmítal v moři.

Tak dlouho bojoval s proudem, tak dlouho jeho plíce bolestně lapaly po vzduchu.

Sedíme mlčky v naší prázdné ahéré a já to číslo nemůžu dostat z hlavy. Podle toho, jak se Baba třese, mu těch šest minut ubralo deset let života.

To se nemělo stát. Takhle brzo, a už jsem zkazila celý den. Měla bych venku s Babou čistit ranní úlovek. Tzain se měl vrátit z tréninku agbõnu, aby nám pomohl.

Místo toho Tzain se založenýma rukama sleduje Babu a zuří tak, že se po mně ani nepodívá. Jediná moje kamarádka je teď

Naila, věrná leonaire, kterou jsem kdysi našla jako zraněné kotě a vyplála ji. Dávno už žádné kotě není — i když stojí na všech čtyřech, je vyšší než já a Tzainovi sahá po ramena. Za ušima jí trčí dva ostré rohy, kterými každou chvilku málem probodne rákosové stěny. Vztáhnou k ní ruku. Naila instinktivně skloní mohutnou hlavu a dává si přitom dobrý pozor na tesáky, které jí trčí přes pysky. Aspoň někdo tady na mě nemá vztek.

„Co se stalo, Babo?“ zeptá se konečně chraplavým hlasem Tzain. Čekáme na odpověď, ale Baba se dívá nepřítomně, jako by neslyšel. Hledí na podlahu a je to tak prázdný pohled, že se mi svírá srdce.

„Babo?“ Tzain se skloní, aby mu viděl do očí. „Pamatuješ si, co se stalo?“

Baba si přitáhne přikrývku. „Musel jsem na ryby.“

„Ale nemáš přece jezdit sám!“ vykřiknu.

Baba sebou trhne a Tzain mě probodne pohledem. Přibrzdím. „Ty tvoje záchvaty se zhoršují,“ začnu znova mírněji. „Proč jsi nepočkal, až se vrátím domů?“

„Nebyl čas.“ Baba zavrtí hlavou. „Přišly strážce. Že musím platit.“

„Cože?“ Tzain nakrčí čelo. „Proč? Zaplatil jsem jim minulý týden.“

„Tohle je daň z poslů.“ Stisknu v pěsti látku kalhot — ještě pořád cítím sevření toho strážného. „K Mamě Agbě přišli taky. Nejspíš byli všude, kde v Ilorinu žije nějaký posel.“

Tzain si přitiskne pěsti na čelo, jako by chtěl sám sobě rozbít hlavu. On chce věřit, že pokud budeme hrát podle pravidel monarchie, nemůže se nám nic stát, jenže když jsou to pravidla založená na nenávisti, nepomůže nám nic.

Už zase se vrátily výčitky. Útočí na mě, až se mi uhnízdí v hrudi. Kdybych nebyla poselkyně, netrpěli by. Kdyby Mama nebyla mažijka, ještě by žila.

Zajedu si prsty do vlasů, až si jich omylem pár vytrhnu. Mám chuť je ostříhat, jenže i bez bílých vlasů by můj původ uvrhl rodinu

do neštěstí. My jsme ti, kdo plní králova vězení, my jsme ti, z nichž naše království dělá ty nejpodřadnější dělníky. My jsme lidé, jejichž rysů se Orišané snaží zbavit, kterým zákonem zakazují vstup do svých rodových linií, jako by bílé vlasy a mrtvá magie byly společenské stigma.

Mama říkala, že na počátku byly bílé vlasy znamením moci země a nebe. Znamenaly krásu, ctnost a lásku, znamenaly, že nám bohové shůry požehnali. Ale když se všechno změnilo, začala magie vzbuzovat odpor. Naše dědictví začalo být důvodem k nenávisti.

S tou krutostí jsem se musela smířit, ale kdykoli vidím, jak se mnou trpí i Tzain a Baba, bolí to ještě víc. Baba dosud vykašlává mořskou vodu a my už musíme myslet na to, kde seženeme peníze.

„Co ten plachetník?“ vzpomene si Tzain. „Můžeme zaplatit jím.“

Dojdu k zadní stěně a otevřu malou železnou chladničku. Ve vychlazené mořské vodě se tam koupe červenoocasý plachetník, kterého jsme ulovili včera, a lesklé šupiny slibují výjimečnou chuť. Je příliš cenný, než abychom ho snědli sami — ve Warrském moři je to vzácnost. Ale kdyby si ho strážce vzaly —

„Platbu v rybách odmítli,“ stěžuje si Baba. „Chtěli bronz. Stříbro.“ Mne si spánky, jako by tak mohl vymazat celý svět. „Říkali, že buď zaplatím, nebo odvedou Zélii do zásobáren.“

Ztuhne mi krev v žilách. Prudce se obrátím — nedokážu skrýt strach. Zásobárny spadají pod dozor královny armády a berou se odtamtud lidi na ty nejhrubší práce po celé Oriše. Když si někdo nemůže dovolit zaplatit daně, musí si dluhy odpracovat. Ti, co skončí v zásobárnách, dřou a dřou — stavějí paláce, budují cesty, kutají uhlí a vůbec dělají cokoli, co je potřeba.

Tenhle systém se kdysi v Oriše osvědčil, jenže od Nájezdu to není nic než státem posvěcený rozsudek smrti. Záminka pochytat lidi jako já a zbavit se jich — jako by monarchie nějakou potřebo-

vala. Tolik poslů při Nájezdu osiřelo, že jsme to obvykle my, kdo nemůže platit vysoké daně. Kdykoli se daně zvedají, odneseme to my.

Sakra. Snažím se zvládnout strach. Jestli mě odvěčou do zásobáren, nikdy se už odtamtud nedostanu. Nikdo, kdo tam jednou vstoupí, neunikne. Údajně by si člověk měl jen odpracovat, co dluží, jenže daně pořád stoupají a s nimi roste i dluh. Posly — vyhladovělé, zbité a... radši ani nemyslet — honí tam a zpátky jako dobytek. Nutí je pracovat, dokud to tělo vydrží.

Ponořím ruce do chladné vody, abych se uklidnila. Baba a Tzain nesmějí vědět, jak příšerně jsem vyděšená. Bylo by nám všem ještě hůř. Ale když se mi začnou třást prsty, nevím, jestli to je zimou, nebo hrůzou. Jak se může něco takového dít? Kdy se to všechno tak strašně zvrtilo?

„Ne,“ zaseptám pro sebe.

Špatná otázka.

Neměla bych se ptát, kdy se to zvrtilo. Měla bych se ptát, proč jsem si kdy vůbec myslela, že se to zlepší.

Podívám se na jednu černou kalu vpletenou do sítě na okně chýše. Je to poslední spojení s Mamou, které mi ještě zbylo. V Ibadanu dávala do oken našeho starého domu kaly na památku své matky. Mažiové tak uctívají své mrtvé.

Při pohledu na tu květinu si obvykle vzpomenu na široký úsměv, který se Mamě objevil na rtech vždycky, když vdechla tu skořicovou vůni. Dnes v jejích povadlých listech nevidím nic než mažacitový řetěz na místě zlatého amuletu, který vždycky nosila na krku.

Ta vzpomínka je jedenáct let stará, ale já ji vidím jasněji než to, co mám před očima.

Tu noc se vše zvrtilo. Tu noc král Saran veřejně oběsil naše lidi a vyhlásil válku mažiům, dnešním i budoucím. Tu noc zemřela magie.

Tu noc jsme ztratili všechno.

Baba se zakymácí a já se k němu vrhnu a položím mu dlaň na záda, aby neupadl. V očích nemá hněv, jen porážku. Svírá ošoupanou deku a já si přeju zase vidět toho válečníka, kterého jsem znávala jako dítě. Před Nájezdem dokázal porazit tři ozbrojené muže jen se stahovacím nožem v ruce. Ale tu noc ho zbili tak, že mu trvalo pět měsíců, než vůbec dokázal mluvit.

Tu noc ho zlomili, potloukli mu srdce, roztřístili duši. A možná by se byl přesto vzpamatoval, kdyby první, co viděl, když se probral, nebylo Mamino mrtvé tělo v černých řetězech. Ale stalo se to.

Od té doby to už nebyl on.

„No dobře,“ povzdechne Tzain — jako vždycky hledá v popelu nějaký žhavý uhlík. „Tak pojďte, vezmeme člun. Když hned vyjedeme —“

„Tak to bude k ničemu,“ skočím mu do řeči. „Viděl jsi trh. Nikdo nemá na daně. I kdybychom teď přivezli ryby, nikdo už na ně nebude mít peníze.“

„A nemáme člun,“ řekne tiše Baba. „Ráno jsem o něj přišel.“

„Cože?“ Nedošlo mi, že člun venku není. Otočím se k Tzainovi, s jakým jiným plánem přijde, ale on se sveze na rákosovou rohož na podlaze.

Tò je můj konec... Přitisknu se ke zdi a zavřu oči.

Nemáme člun, nemáme peníze.

Takže zásobárny mě neminou.

V ahéré se rozhostí ztěžklé ticho, jako by chtělo zpečetit můj rozsudek. *Možná mě přidělí do paláce.* Obsluhovat rozmazlenou šlechtu by bylo pořád lepší než kašlat uhelný prach v kalabránských dolech nebo na jiných odporných místech, kam zásobovači posly ženou. Podle toho, co jsem slyšela, ani podzemní bordely nejsou zdaleka to nejhorší, k čemu by mě mohli přinutit.

Tzain v koutě přešlápne. Já ho znám. Nabídne se, že půjde místo mě. Ale když se chystám protestovat, něco mě napadne — to ta myšlenka na královský palác.

„A co Lagos?“ zeptám se.

„To je k ničemu. Neutečeš.“

„Nechci utéct.“ Zavrtím hlavou. „Ale na trhu je to tam samý šlechtic. Mohla bych tam prodat plachetníka.“

Než mě někdo stačí pochválit za ten geniální nápad, popadnu pergamenový papír a rozběhnu se k plachetníkovi. „Donesu tolik peněz, že z toho budeme mít tři měsíce na daně a ještě zbude na nový člun.“ A Tzain se bude moct soustředit na zápasy v agbönu. Baba si konečně odpočine. Můžu jim pomoci. Usměju se pro sebe. Konečně můžu udělat něco správného.

Z myšlenek mě vytrhne Babův unavený hlas. „Tam jít nemůžeš. Pro posla je to moc nebezpečné.“

„Nebezpečnější než zásobárny?“ zeptám se. „Protože jestli to neudělám, tak skončím tam.“

„Do Lagosu půjdu já,“ nabídne se Tzain.

„Ani náhodou.“ Strčím si zabaleného plachetníka do vaku. „Ty neumíš smlouvat. To by dopadlo špatně.“

„Možná bych přinesl míň, ale aspoň se umím bránit.“

„Já taky.“ Zamávám holí, kterou jsem dostala od Mamy Agby, a přihodím ji do vaku.

„Babo, prosím.“ Tzain mě gestem odhání. „Když tam Zél půjde, provede nějakou hloupost.“

„Když tam půjdu, donesu víc peněz, než jsme kdy viděli.“

Baba nakrčí čelo — přemýšlí. „Prodávat by měla Zélie —“

„Děkuju!“

„Ale ty, Tzaine, na ni dáš pozor.“

„Ne.“ Tzain založí ruce na prsou. „Jeden z nás tu musí zůstat, kdyby se strážce vrátily.“

„Odvedte mě k Mamě Agbě,“ navrhne Baba. „Schovám se tam, než se vrátíte.“

„Ale Babo —“

„Když nepůjдете hned, nestačíte se do večera vrátit.“

Tzain zavře oči a snaží se ovládnout podráždění. Vezme sedlo, začne ho připínat Naile na mohutná záda a já pomůžu Babovi vstát.

„Věřím ti,“ zašeptá Baba tak tiše, že to Tzain nemůže slyšet.

„Já vím.“ Uvážu mu deku kolem hubených ramen. „Už to nezkazím.“

KAPITOLA TŘI

AMARI

„*Amari, sed' rovně!*“

„*Pro nebesa —*“

„*Toho sladkého už jsi měla víc než dost!*“

Odložím vidličku se soustem kokosového nákypu a narovnáím se. Musím se téměř obdivovat tomu, kolik kritických poznámek dokáže matka syknout za jedinou minutu. Sedí v čele mosazného stolu a kolem hlavy má pevně utažený zlatý gele. Zdá se, jako by zachycoval veškeré světlo v místnosti a třpytivě ho odrážel na její měkce měděnou plet.

Upravím si tmavomodrý gele, který mám na hlavě já sama, snažím se vypadat královsky a říkám si, že mi ho služky zbytečně utáhly. A zatímco se vrtím, matka jantarovými očima přejíždí shromážděné nastrojené oloje a zkoumá, zda se v našem stádečku neskrývá nějaká hyenaire. Šlechtichny se strnule usmívají, ačkoli já dobře vím, že si o nás za našimi zády šeptají.

„*Slyšela jsem, že ji vykázali do západního křídla —*“

„*Ta je tak tmavá, že nemůže být králova —*“

„*Moje služky přísahají, že velitelka čeká se Saranem dítě —*“

Nosí svá tajemství jako třpytivé diamanty, jako bohaté výšivky na přepychových blůzách buba a zavínovacích sukních iro. Jejich lži a liliové parfémy kazí medovou vůni koláčů, které už nesmím jíst.

„A jaký ty na to máš názor, princezno Amari?“

Prudce zvednu hlavu od toho božského kousku moučnicku a zjistím, že se na mě tázavě dívá oloje Ronke. Smaragdová iro hází odlesky na mahagonovou pleť a mně je jasné, že si ji vybrala právě proto, jak je v bíle omítnutých stěnách naší čajovny nápadná.

„Prosím?“

„Jaký je tvůj názor na návštěvu v Zarii.“ Předkloní se tak, že veliký rubín, který má na krku, ťukne o stůl. Ten křiklavý klenot je neustálou připomínkou toho, že oloje Ronke se s právem sedat u našeho stolu nenarodila. Ona si ho koupila.

„Bylo by nám ctí, kdybys na nějakou dobu přijela do našeho sídla.“ Pohladí prsty velký rudý kámen, a když mě přistihne, jak na něj zírám, koutky se jí nadzvednou. „Myslím, že bychom pro tebe dokonce našli také takový kámen.“

„To je od tebe moc laskavé,“ hraju o čas a v duchu si plánuji cestu z Lagosu do Zarie. Zaria leží až daleko za pohořím Olasimbo, na severním konci Oriši, na pobřeží Adetundžského moře. Když si představím, že bych viděla svět mimo hradby paláce, zrychlí se mi tep.

„Děkuji,“ řeknu nakonec, „bylo by mi ctí —“

„Je mi líto, Amari bohužel nemůže,“ skočí mi do řeči matka a zamračí se — po lítosti v tom není ani stopa. „Má spoustu učení a v aritmetice už je pozadu i takhle. Kdyby toho teď nechala, příliš by jí to narušilo vzdělání.“

Nadšení, které se mi už rodilo v hrudi, zase vyprchá. Štouchnu do nesnědeného nákypu na svém talíři. Matka mi málokdy dovolí opustit palác. Mohla jsem to vědět předem.

„Možná někdy v budoucnu,“ řeknu tiše a doufám, že tím na sebe nepřivolám matčin hněv. „Musí se tam krásně žít — u nohou máte moře a za zády hory.“

„Je to jen kamení a voda.“ Samara, nejstarší dcera oloje Ronke, nakrčí široký nos. „S tímhle nádherným palácem se to vůbec nedá srovnat.“ Zářivě se usměje na matku, ale když se otočí zase ke

mně, všechna sladkost je tatam. „A krom toho, v Zarii se to přímo hemží posly. Tady v Lagosu ty larvy aspoň vědí, že nemají vylézat ze svých slumů.“

Při těch krutých slovech se naježím; připadá mi, jako kdyby zůstala viset ve vzduchu nad našimi hlavami. Ohlédnu se přes rameno, jestli to slyšela i moje nejstarší přítelkyně Binta, ale zřejmě tu není. Moje komorná je tady v horních patrech paláce jediný posel, a tak byla odjakživa nápadná, živý stín, který mi je neustále po boku. Přes bílé vlasy si připíná čepec, ale i tak ji ostatní služebnictvo mezi sebe nepouští.

„Přeješ si něco, princezno?“

Ohlédnu se přes druhé rameno a spatřím služku, kterou neznám. Má kaštanovou pleť a velké kulaté oči. Vezme můj napůl dopitý šálek a místo něj přede mě postaví nový. Podívám se na jantarový čaj; Binta by mi do něj propašovala lžičku cukru, aby to matka neviděla.

„Kde je Binta?“

Dívka prudce couvne a stiskne rty.

„Co je?“

Dívka otevře ústa, ale pohledem přejede ženy kolem stolu. „Bintu povolali do trůnního sálu, Výsosti. Chvilku předtím, než začal oběd.“

Zamračím se a nakloním hlavu. Co od ní otec může chtít? Ze všech sluhů v paláci právě ji nevolá nikdy. On si vůbec služebnictvo moc nevolá.

„Říkala proč?“ zeptám se.

Dívka zavrtí hlavou a ztiší hlas. Zřejmě pečlivě volí slova. „Ne. Ale *doprovázely* ji tam strážé.“

Na jazyku mám náhle kyselo, trpko, temno. Strážé v tomhle paláci nikoho nedoprovázejí. Ty berou.

Požadují.

Dívka by zřejmě strašně ráda řekla ještě něco, ale matka ji probodne pohledem. Na koleni ucítím stisk matčiných chladných prstů.

„Přestaň mluvit se služebnictvem.“

Prudce se otočím a sklopím oči, abych se vyhnula matčinu pohledu. Přimhouří oči jako rudohrdlý jestřáb na lovu a jen čeká, jakou ostudu jí zase udělám. Ale já se nemůžu zbavit myšlenek na Bintu. Otec ví, jak jsme si blízké — kdyby od ní něco chtěl, snad by o to požádal mě?

Hledím z okna do královských zahrad a otázky ve mně narůstají. Oloje kolem se afektovaně, prázdně smějí, ale já to skoro nevnímám. Vtom se rozletí dveře paláce.

Vyjde můj bratr.

Inan je vysoký a uniforma mu hrozně sluší. Právě se s hlídkou chystá do ulic Lagosu — poprvé ve funkci velitele. Usmívá se na ostatní strážce a na hlavě má zdobenou přilbu, znamení jeho nedávného povýšení do funkce kapitána. Usměju se. Moc ráda bych tenhle jeho významný den slavila s ním. Vždycky si to přál. A teď se mu to plní.

„Je impozantní, že?“ Samara na něj upírá světle hnědé oči s takovou žádostivostí, až to děsí. „Nejmladší kapitán v historii. Bude z něj skvělý král.“

„Bude.“ Matka září a nakloní se blíž k dívce, kterou už teď považuje za budoucí dceru. „I když bych ráda, aby povýšení nedoprovázelo tolik násilí. Člověk nikdy neví, co taková zoufalá larva může na korunního prince zkusit.“

Oloje kývají a sypou ze sebe úplně zbytečné názory. Já mlčky srkám čaj. Mluví o našich poddaných tak lehkovážně, jako by debatovaly o gele s kosočtvercovým vzorem, poslední lagoské módě. Otočím se znovu po té služce, která mi řekla o Bintě. Je od mého stolu daleko, ale ještě pořád se jí nervózně chvěje ruka...

„Samaro,“ vytrhne mě z myšlenek matčin hlas. „Už jsem se zmínila, že dnes vypadáš velice vznešeně?“

Kousnu se do jazyka a dopiji zbytek čaje. Matka sice říká „vypadáš vznešeně“, avšak ve skutečnosti má na mysli „jsi světlá“. Jako

urozené oloje, které mohou s hrdostí sledovat původ svých rodů až k prvním královským rodinám Oriši.

Ne *obyčejná* jako sedláci, co dřou na polích v Minně, nebo kupci odsud z Lagosu, kteří na slunci prodávají své zboží. Ne *politováň-hodná* jako já, princezna, ke které se matka skoro stydí hlásit.

Podívám se přes šálek na Samaru a uhodí mě do očí, že má teď opravdu měkce snědou pleť. Jen před několika obědy byla ještě stejně mahagonová jako její matka.

„Jsi příliš laskavá, Výsosti.“ Samara s falešnou skromností sklopí oči ke svým šatům a uhladí na nich několik neexistujících záhybů.

„Musíš poradit Amari, jak se starat o pleť.“ Matka mi položí chladnou ruku na rameno, takže je jasně vidět, o kolik je světlejší než moje tmavě měděná kůže. „Toulá se v zahradách tak často, že začíná vypadat jako nádenice.“ Matka se zasměje, jako kdyby mě celé hejno služebnictva nechránilo před sluncem, kdykoli vytáhnu paty. Jako kdyby mě těsně předtím, než tenhle oběd začal, nezasypala vrstvou pudru a nevztekala se přitom, jak si o ní šlechta kvůli mé kůži šušká, že spala se sluhou.

„To není nutné, matko.“ Otřesu se. Ještě si dobře vzpomínám na její poslední kosmetickou směs — páchla octem a příšerně pálila.

„Bude mi potěšením,“ usměje se zářivě Samara.

„Ano, ale —“

„Amari.“ Matka mi skočí do řeči s tak násilným úsměvem, že jí div nepopraská kůže. „Bude moc ráda, Samaro, zvláště před námluvami.“

Pokusím se polknout staženým hrdlem, ale spíš se začnu dusit. V té chvíli je pach octa tak silný, že už přímo cítím, jak mě pálí na kůži.

„Neboj.“ Samara mi stiskne ruku, protože si důvod mé nervozity špatně vyložila. „Námluvy se ti rychle zalíbí, uvidíš. Je to vážně docela zábava.“

Přinutím se k úsměvu a pokusím se ruku odtáhnout, ale Samara ji stiskne ještě pevněji, jako bych neměla dovoleno ji pustit.

Do ruky se mi zarávají její zlaté prsteny, každý s jiným drahým kamenem. Od jednoho prstenu vede jemný řetízek spojený s náramkem zdobeným znakem naší monarchie, diamantovou sněžnou leopanairou.

Samara ten náramek hrdě nosí. Nepochybně to byl dar od matky. Proti své vůli musím obdivovat jeho krásu. Je na něm ještě víc diamantů než na tom mém —

Nebesa...

Není můj. Už ne.

Zmocní se mě strašná panika, protože si vzpomenu, co se stalo s mým náramkem. S tím, co jsem dala Bintě.

Nechtěla si ho vzít; bála se, co by ji dar od trůnu mohl stát. Jenže otec zvedl daně. Kdyby můj náramek neprodala, ona a její rodina by ztratily střechu nad hlavou.

Asi na to přišli, uvědomím si. *Myslí si, že je Binta zlodějka*. Proto ji volali do trůnního sálu. Proto ji vedla stráž.

Vyskočím. Nohy židle zaskřípou po dlaždicích. Úplně vidím strážce, jak drží Bintu za jemné ruce.

Vidím, jak se otec rozhání mečem.

„Omluvte mě,“ řeknu a couvnu.

„Amari, sedni si.“

„Matko, já —“

„Amari —“

„Matko, prosím!“

Moc nahlas.

Je mi to jasné hned, jak ta slova vypustím z úst. Je to spíš ječení, odráží se to od stěn čajovny a ztiší to všechnu konverzaci.

„Já... já se omlouvám,“ koktám. „Udělalo se mi... Není mi dobře.“

Spěchám ke dveřím a vnímám v zádech jejich pohledy. Cítím žár matčina hněvu, ale na to teď nemám čas. Jen za sebou zavřu dveře, podkasám si těžký oděv a rozběhnu se. Řítím se po chodbách, až pantoflíčky na podpatku cvakají.

Jak jsem mohla být tak hloupá? nadávám si a prudce zakličkuji, abych nevrázila do služby. Měla jsem se zvednout hned, jak mi ta dívka řekla, že Bintu předvolali. Kdyby to bylo obráceně, ona by neváhala ani vteřinu.

Nebesa. Utíkám kolem štíhlých váz plných červených antilopen-tajích lilií, kolem portrétů mých královských předků, kteří se na mě mračí přes několik generací, a při tom se proklínám. *Prosím, ať se jí nic nestalo.*

Ta naděje mě drží nad vodou. Zahnu do hlavní síně; je tady hroz-né dusno, takže se mi dýchá ještě hůř. Před otcovým trůnním sálem zpomalím a srdce mám až v krku. Tohohle místa se nejvíc bojím. Tady nám s Inanem otec poprvé nařídil, abychom spolu zápasili.

Odsud mám většinu svých jizev.

Sevru sametové závěsy, které zakrývají černé dubové dveře. Zpo-cené ruce se zaboří do látky. *Možná mě nebude poslouchat.* Darovala jsem svůj náramek. Možná mě potrestá místo Binty.

Po tváři mi přeběhne záchvěv strachu, až mi zdřevění prsty. *Udě-lej to. Kvůli Bintě.*

„Kvůli Bintě,“ pronesu nahlas.

Své nejstarší kamarádce. Své *jediné* kamarádce.

Musím ji zachránit.

Zhluboka se nadechnu, otřu si z rukou pot, užívám si ještě po-sledních pár vteřin. Ale sotva se prsty dotknu lesklé kliky za závě-sem, najednou —

„Cože?“

Otcův hlas i přes dveře připomíná řev divokého gorilona. Roz-buší se mi srdce. Otce už jsem slyšela křičet mockrát, ale nikdy takhle. *Jdu pozdě?*

Dveře se rozletí, že taktak stačím uskočit, a ze sálu jako zloději na útěku vyběhne řada gardistů a ovívačů. Popadnou zbylé šlechtice a sluhy, kteří ještě okounějí v síni, a táhnou je pryč, takže tu zů-stanu sama.

Běž také. Nohy mě nenesou a dveře se začínají zavírat. Otec má už tak mizernou náladu. Jenže musím najít Bintu. Co já vím, třeba je tam vevnitř.

Nemůžu ji v tom nechat samotnou.

Skočím po dveřích těsně předtím, než zaklapnou. Zasunu do skuliny prsty a nakouknu dovnitř.

„Co to má znamenat?“ huláká zase otec, až mu od vousů odletují sliny. Pod mahagonovou kůží mu tepe žíla. A v rudé agbadě, kterou má na sobě, vypadá teď ještě přísněji.

Pootevřu dveře o chloupek víc a bojím se, že někde zahlédnu Bintinu stíhlou postavu. Místo toho však vidím, jak se před trněm třese strachy admirál Ebele. Na plešaté hlavě mu naskákaly kapky potu a očima jezdí všude možně, jen aby se nemusel dívat na otce. Vedle něj stojí velitelka Kaea — drží se rovně a vlasy má spletené do pevného, lesklého copu.

„Ty předměty vyplavilo moře ve Warri, to je malá vesnička hned u pobřeží,“ vysvětluje Kaea. „Jejich blízkost uvedla v činnost latentní schopnosti několika místních poslů.“

„Latentní schopnosti?“

Kaea polkne; pod světle hnědou kůží se jí napnou svaly. Dá admirálu Ebelovi šanci promluvit, ten ale dál mlčí.

„Poslové se proměnili,“ vysvětlí tedy sama a ušklíbne se, jako by jí ta slova působila fyzickou bolest. „Ty předměty probudily jejich síly, Výsosti. Z poslů se stali mažiové.“

Zajíknu se a honem si zakryji ústa, abych se neprozradila. *Mažiové? V Oriše? Po takové době?*

Na prsou pocítím tupý hrot strachu. Špatně se mi dýchá. Ještě trochu pootevřu, abych lépe viděla. Čekám, až otec řekne: *Tó přece ne. To je —*

„Nemožné,“ pronese konečně téměř šeptem. Sevře jílec černého mažacitového meče tak pevně, že mu zapraskají klouby.

„Bohužel není, Výsosti. Viděla jsem to na vlastní oči. Jejich magie byla slabá, ale měli ji.“

Nebesa. Co to znamená pro nás? Co se stane s monarchií? Plánují už mažiové útok? A jestli ano, máme vůbec šanci se bránit?

Vybavím si otce z doby před Nájездem. Podezřavého muže se zaťatými zuby a šedivějícími vlasy. Muže, který mně a Inanovi nařídil sejít do sklepení paláce a tam nám do ruky vložil meče, ačkoli jsme byli příliš malí a slabí, než abychom je uzvedli.

Mažiové si pro vás přijdou, varoval. Opakoval to pokaždé, když nás nutil spolu bojovat. *A až to udělají, musíte být připravení.*

Bodne mě vzpomínka na všechnu tu bolest. Otec zbledl a jeho mlčení je děsivější než vztek. Admirál Ebele se téměř třese.

„Kde jsou ti mažiové teď?“

„Odstranili jsme je.“

Zvedne se mi žaludek. Zatajím dech a donutím čaj, který jsem vypila u oběda, aby se vrátil, kam patří. Ti mažiové jsou mrtví. Zavraždění.

Hodili je do moře.

„A ty předměty?“ ptá se otec dál. Smrt mažiů ho zjevně vůbec nevyvedla z míry. Být po jeho, „odstranil“ by je nejspíš všechny.

„Svitek mám já.“ Kaea sáhne pod pancíř a vytáhne omšelý pergamén. „Když jsem ho objevila, vyřídila jsem svědky a přijela rovnou sem.“

„Co sluneční kámen?“

Kaea střílí po Ebelovi pohledem tak ostrým, až se divím, že mu nevytryskne krev. Odkašle si, jako by natahoval každou vteřinu, než bude muset tu zprávu vyslovit.

„Kámen z Warri někdo ještě před naším příjezdem ukradl, Výsosti. Ale hledáme ho. Nasadili jsme na to nejlepší lidi. Nepochybuji o tom, že ho brzy donesou.“

Kolem otce se vzteky chvěje vzduch jako nad rozpálenou cestou.

„Dal jsem ti za úkol je zničit,“ prohlásil. „*Jak* se tohle stalo?“

„Snažil jsem se, Výsosti. Po Nájezdu jsem se snažil celé měsíce. Dělal jsem, co jsem mohl, abych ty předměty zničil, ale jsou očarované.“ Ebele zalétně pohledem ke Kaece, ta ale hledí přímo před sebe. Opět si odkašle. V záhybech pod bradou se mu hromadí pot.

„Když jsem ten svitek roztrhal, sám se spojil. Když jsem ho spálil, znovu povstal z popela. Svému nejsilnějšímu strážnému jsem nařídil, aby vzal na sluneční kámen palici. Jenže na tom kameni nezůstalo ani škrábnutí! Když se ty mizerné věci ne a ne rozbít, tak jsem je zavřel do železné truhly a potopil je uprostřed Bandžockého moře. Nikdy se nemohly samy vyplavit na břeh. To musela být ma—“

Ebele se zarazí, než to slovo vyřkne.

„Přisahám, Výsosti, dělal jsem, co jsem mohl, ale jak to vypadá, bohové měli jiné plány.“

Bohové? Nakloním se blíž. To už Ebelovi odešel mozek do nebes? Bohové přece neexistují. To ví v paláci každý.

Čekám, že otec na Ebelovu pošetilost zareaguje, ale on se tváří pořád stejně vyrovnaně. Vstane z trůnu, klidný a rozvážný. A pak udeří rychlostí útočící zmije a popadne Ebela za krk.

„Pověz mi, admirále,“ řekne, zvedne ho země a stiskne, „čích plánů se bojíš víc — božských, nebo *mých*?“

Podívám se jinam, abych neviděla, jak Ebele lapá po dechu. Tohle je ta otcova stránka, kterou nenávidím, kterou se ze všech sil snažím nevidět.

„Já... slibuju,“ sípá Ebele. „Já to napravím!“

Otec ho pustí jako shnilé ovoce. Ebele lapá po dechu a mne si krk, kde mu měděná kůže už teď potemněla modřinami. Otec se zase podívá na svitek, který drží v ruce Kaea.

„Ukaž mi to,“ přikáže.

Kaea mávne na někoho, kdo je mimo moje zorné pole. Na dlažbě zadusají těžké boty. A vtom ji uvidím.

Binta.

Popadnu se za srdce. Přivlečou ji před trůn, veliké stříbrné oči má plné slz. Čepec, který si každý den tak pečlivě váže, je teď nakřivo a zpod něj vyklouzly dlouhé bílé prameny vlasů. Někdo jí omotal přes pusku šátek, takže nemůže křičet. Ale kdyby mohla, kdo by jí přišel na pomoc? Strážce už ji chytily.

Udělej něco, prikazuji sama sobě. Teď. Ale nedokážu pohnout nohama. Ruce vůbec necítím.

Kaea rozbalí svitek a blíží se k ní, pomalu, jako k divokému zvířeti, ne k té milé dívce, která mi tolik let otírala slzy. Ke služce, která schovává stravu, co dostane v paláci, aby se její rodina občas slušně najedla.

„Zvedněte jí ruku.“

Binta vrtí hlavou, ale strážný ji popadne za zápěstí a zvedne ho. I přes šátek jsou slyšet její tlumené výkřiky. Binta se brání, ale Kaea jí svitek vtiskne do dlaně.

Ze vztyčené ruky vyšlehne světlo.

Ozáří trůnní sál v celé jeho nádheře — jasné zlato, zářivá fialová, třpytivá modř. Světlo jiskří a víří a Bintě se z dlaně řinou další a další jeho proudy.

„Nebesa,“ zalapám v hrůze po dechu. Děs se ve mně sváří s úžasem.

Magie.

Tady. Po tolika letech...

V hlavě mi znějí všechna otcova dávná varování před magií, příběhy o bitvách a požárech, temnotě a nemocech. *Magie je zdroj všeho zla*, syčel vždycky. *Rozerve Orišu na kusy.*

Otec nás s Inanem odjakživa učil, že magie znamená naši smrt. Že je to nebezpečná zbraň ohrožující samu existenci Oriši. Dokud bude existovat, bude naše země ve válce.

V nejtemnějších dnech těsně po Nájezdu se magie usadila v mé fantazii jako netvor bez tváře, ale v Bintiných rukou je fascinující,

div nad divy, radost letního slunce, když za soumraku zapadá.
Sama podstata a dech života —

Otec udeří rychle. Jako blesk.

Jednu chvíli Binta stojí.

A vzápětí se jí otcův meč zanoří do hrudi.

Ne!

Přitisknu si dlaň na ústa dřív, než stačím vykřiknout, a málem upadnu. Zvedá se mi žaludek. V očích mě pálí horké slzy.

Tohle se neděje. Svět se začíná točit. Tohle je jenom sen. Bintě nic není. Čeká na mě v mém pokoji s bochníkem sladkého chleba.

Ale moje zoufalé myšlenky pravdu nezmění. Mrtvé nevzkřísí.

Šátkem, který má Binta kolem úst, prosakuje červeně.

Na světle modrých šatech má šarlatovou skvrnu.

Zdusím další výkřik. Mrtvé tělo žuchne o zem, těžké jako olovo.

Kolem Bintiny nevinné tváře se sbírá loužička krve a barví jí bílé vlasy do ruda. Měděný pach je cítit až sem, skrz dveře. Div se nepozvracím.

Otec Bintě strhne zástěru a očistí si s ní meč. Úplně klidně. Je mu jedno, že její krev poskvrní královské roucho.

Nevidí, že její krev poskvrnila i mé vlastní ruce.

Zacouvám ode dveří, až zakopnu o lem sukně, vyběhnu po schodišti z rohu síně a nohy se mi při každém kroku třesou. Před očima mám mžitky. Pokusím se dostat do svých pokojů, ale stačím to jen ke keramické váze. Chytím se okraje a všechno, co v sobě mám, zase vyletí ven.

Zvratky mě hrozně pálí v ústech, jsou trpké kyselinou a čajem. Zhrouťím se k zemi a chytím se za hrud', ze které se vydere první vzlyk.

Kdyby tu byla Binta, byla by první, kdo by mi přišel na pomoc. Vzala by mě za ruku a odvedla ke mně do pokojů, posadila by mě na postel a otřela mi slzy. Posbírala by všechny ty rozbité kousky mého srdce a nějak by je dala zase dohromady.

Spolknu vzlyk a zakryji si ústa. Mezi prsty mi stékají slané slzy. V nose cítím pach krve. Znovu mě bodne vzpomínka na otcův meč —

Dveře trůnního sálu se prudce otevrou. Vyskočím, protože se bojím, že je to otec. Objeví se ale jen jeden z těch strážných, co drželi Bintu.

V ruce má svitek.

Stoupá po schodech ke mně a já se dívám na ten ošuntělý pergamen a vzpomínám, jak stačil jeden dotek a svět vybuchl světlem. Světlem uvězněným v duši mé drahé přítelkyně, neuvěřitelně krásné, věčně odvážné.

Když se voják přiblíží, odvrátím se, aby neviděl mou uslzenou tvář.

„Omlouvám se, není mi dobře,“ mumlám. „Asi jsem snědla zkažené ovoce.“

Strážný jen kývne, je vidět, že je myšlenkami jinde. Svitek svírá tak, že mu potemněly klouby, jako by se bál, co by kouzelný pergamen udělal, kdyby sevření povolil. Dívám se, jak stoupá a otvírá malované černé dveře. Najednou si uvědomím, kam míří. Do druhého patra.

Do pokojů velitelky Kaey.

Dívám se na dveře, čekám a každá vteřina bolí. Nevím, proč tu vlastně stojím. Čekání mi Bintu nevrátí. Už neuslyším její melodický smích. Ale přesto čekám. Když se dveře zase otevrou, ztuhnu. Obrátím se k váze a opět zvracím, zvracím a nepřestanu, dokud mě strážný nemine. Okované boty cestou zpátky do trůnního sálu břinkají.

Třesoucíma se rukama si otřu slzy a nepochybně si přitom rozmažu všechny ty barvičky a pudry, které mi vnutila matka. Přejedu si dlaní přes ústa, abych setřela zbytek zvratků. S hlavou plnou otázek stoupám po schodech ke Kaeiným dveřím. Měla bych jít dál, do svých pokojů.

Ale přesto vejdu.

Dveře se za mnou hlučně zabouchnou a já sebou trhnu, protože se bojím, že někdo přijde pátrat po původu toho zvuku. V pokojích velitelky Kaey jsem ještě nikdy nebyla. Myslím, že ani služebnictvo sem nesmí.

Přejeďu pohledem tmavočervené stěny, tak odlišné od mých levandulových. U nohou Kaeiny postele leží královský plášť. Otcův plášť... Musel ho tu zapomenout.

Jindy by se mi při zjištění, že otec byl u Kaey, stáhlo hrdlo, ale teď necítím skoro nic. Objev otcova pláště bledne v porovnání se svitkem, který leží na psacím stole.

Zamírím k němu. Nohy mě brní, jako kdybych se blížila k okraji útesu. Očekávám, že ze svitku vycítím nějakou auru, ale vzduch kolem něj zůstane mrtvý. Natáhnu ruku, pak se zarazím. Narůstá ve mně strach a mám co dělat, abych ho polkla. Zase vidím světlo, které Bintě vytrysklo z dlaně.

A meč, který jí probodl hrud'

Donutím se opatrně vztáhnout ruku. Když se špičky mých prstů svitku dotknou, zavřu oči.

Žádnou magii neucítím.

Ani jsem si neuvědomila, že tajím dech, až teď, když ze mě prudce vyrazil. Vezmu pokroucený pergamen do ruky. Rozmotám ho a přejeďu prstem po těch divných symbolech. Marně se snažím najít v nich nějaký smysl. Nepodobají se ničemu, co jsem kdy viděla, žádnému jazyku, který jsem zatím studovala. A přesto jsou to symboly, pro které mažiové umírali.

Symboly, které by mohly stejně dobře být psané Bintinou krví.

Otevřeným oknem zavane větřík a rozechvěje prameny vlasů, které mi vypadly zpod uvolněného gele. Pod splývajícími závěsy leží Kaeiny vojenské potřeby: naostřené meče, postroje na pantenairy, kovové pancíře. Zrak mi padne na stočené lano. Shodím gele na podlahu.

Bez přemýšlení seberu otcův plášť.

KAPITOLA ČTYŘI

ZÉLIE

„Ty se mnou vážně nehodláš mluvit?“

Nahnu se v Nailině sedle stranou, abych viděla Tzainovi do obličeje. Má kamenný výraz. Hodinu mlčení jsem čekala, ale teď už jsou to skoro tři.

Zkusím to jinak. „Jak šel trénink?“ Když v hovoru dojde na jeho oblíbený sport, Tzain nikdy nedokáže odolat. „Jak se M’ballu hojí ten kotník? Myslíš, že bude do her v pořádku?“

Tzain užuž něco řekne, ale pak se vzpomene, pusou zase zavře a šlehne Nailu otěžemi, aby hájem vysokých tomelů běžela rychleji.

„Tzaine, prosím tě,“ přemlouvám ho. „Nemůžeš mě přece až do smrti ignorovat.“

„Můžu to zkusit.“

„Bohové...“ obrátím oči k nebi. „Co ode mě chceš?“

„Co třeba omluvu?“ utrhne se na mě. „Baba málem umřel! A ty teď čekáš, že se budu tvářit, jako by se nic nestalo?“

„Už jsem se omluvila,“ odseknou. „Tobě i Babovi.“

„Jenomže tím nezměníš, co se stalo.“

„No tak se omlouvám, že neumím změnit minulost!“

Zaječím to tak, že se to mezi stromy rozlehne, načež následuje další chvíle mlčení. Přejedu prsty po popraskané kůži Nailina sedla a hrud’ se mi začíná nepříjemně svírat.

U bohů, Žélie, myslí trochu, slyším v duchu hlas Mamy Agby. Kdo ochrání tvého otce, když těm chlapům něco uděláš? Kdo ochrání Tzaina, až stráže půjdou po krvi?

„Tzaine, mě to mrzí,“ řeknu tiše. „Vážně. Je mi hrozně, víc, než tušíš, ale —“

Tzain podrážděně povzdechne. „Samozřejmě že je v tom nějaké ale.“

„No protože to není jen moje vina!“ odseknu a už se ve mně všechno vaří. „To kvůli těm strážím jel Baba na moře!“

„A kvůli tobě se málem utopil,“ vyjede po mně Tzain. „To ty jsi ho nechala samotného.“

Kousnu se do jazyka. Nemá cenu se hádat. Tzain nemůže pochopit, proč výcvik Mamy Agby potřebuju. On je silný a hezký kosidán. Chlapci z Ilorinu se předhánějí o to, kdo se s ním bude kamarádit. Dívky na něj dělají oči. Dokonce i stráže mu jdou na ruku, protože je skvělý hráč agbõnu.

Nemůže pochopit, jak se cítím já, jak se cítí každý posel. Jaké to je škubnout sebou, kdykoli uvidím stráž, protože nikdy nevím, jak to může dopadnout.

A začnu s touhle...

Vzpomenu si na hrubou ruku strážného a sevře se mi žaludek. Křičel by na mě Tzain, kdyby to věděl? Zlobil by se tak moc, kdyby si uvědomoval, jak hrozně těžké pro mě bylo nerozplakat se?

Jedeme mlčky. Stromy zřídnou a před námi se objeví hlavní město Lagos. Vstup střeží brána z vybraného tomelového dřeva. Lagos je pravý opak Ilorinu. Místo chlácholivého moře jej zaplavují hordy lidí. Dokonce i zdálky je vidět ty davy za hradbami. Není mi jasné, jak tam všichni můžou žít.

Prohlížím si z Nailiných zad uspořádání města a hledám přitom bílé vlasy. V Lagosu je třikrát víc kosidánů než poslů, takže není těžké si jich všimnout. Lagoské hradby sice obklopují velký prostor,

ale moji lidé se shromažďují těsně u nich, na okrajích, ve slumech. Je to jediné místo, kde jim dovoluji žít.

Znova se svezu do sedla. Při pohledu na ty slumy jako by ve mně něco splasklo. Před mnoha staletími žilo deset klanů mažiů v izolaci po celé Oriše. Kosidáni se shromažďovali především ve městech, mažiové žili v horách, u oceánů, v polích. Postupem času se ale pouštěli dál a dál, a tak se klany rozšířily po celé zemi. Vedla je k tomu jednak zvědavost a jednak nové možnosti.

Během let se mezi sebou mažiové a kosidáni začali brát a vytvářeli rodiny, jako je ta moje, v nichž se rodili poslové i kosidáni. Jak se smíšené rodiny rozrůstaly, stoupal i počet mažiů. Před Nájezdem jich nejvíc žilo právě tady v Lagosu.

Dnes zbyli jen ti poslové.

Tzain přitáhne Naile uzdu a zastaví ji před dřevěnou branou. „Počkám tady. Na ni by to tam uvnitř bylo moc divoké.“

Kývnu, sklouznu na zem a dám Naile pusku na vlhký tmavý čenich. Když mi olízne tvář hrubým jazykem, usměju se, ale pak se podívám na Tzaina a úsměv mě přejde. Ve vzduchu visí nevyslovená slova, ale já se přesto otočím a vyrazím.

„Počkej.“

Tzain sklouzne z Naily a jediným skokem je u mě. Vloží mi do dlaně zrezivělou dýku.

„Mám hůl.“

„Já vím,“ řekne. „Ale kdyby náhodou.“

Zastrčím zbraň do ošoupané kapsy. „Děkuju.“

Mlčky hledíme k zemi. Tzain kopne do kamínku. Nejsem si jistá, kdo povolí první, nakonec ale promluví on.

„Já nejsem slepý, Zél. Víím, že to dneska ráno nebyla úplně tvoje vina, ale potřebuju, aby ses chovala líp.“ Tzainovi blýskne v očích a už to vypadá, že z něj vyletí všechno, co si zatím nechával pro sebe. „S Babou je to čím dál horší a stráže ti dýchají na krk.“

Nemůžeš si už dovolit další uklouznutí. Každá chyba by už mohla být tvoje poslední.“

Kývnu, ale nezvednu oči od země. Já zvládnu ledacos, ale Tzainovo zklamání řeže jako nůž.

„Prostě se chovej líp,“ povzdechne. „Prosím. Baba by nepřežil, kdyby tě ztratil... A já taky ne.“

Snažím se ignorovat bolestně staženou hrud'. „Omlouvám se,“ zašeptám. „Polepším se, slibuju.“

„Dobře.“ Tzain se usměje a pocuchá mi vlasy. „Tak, a dost. Běž z té ryby něco vyrazit.“

Zasměju se a nadhodím si vak. „Kolik myslíš, že za ni dostanu?“

„Dvě stovky.“

„Jenom?“ nakloním hlavu. „To o mně máš vážně tak špatné mínění?“

„To je spousta peněz, Zél!“

„Vsadím se, že dokážu dostat víc.“

Tzain se rozzáří — sází se rád. „Tak jo. Jestli dostaneš víc než dvě stovky, příští týden zůstanu s Babou doma já.“

„Tak platí,“ zazubím se a už teď si představuju odvetný zápas s Yemi. Uvidíme, jak si povede proti mé nové holi.

Rozběhnu se k bráně, protože už se nemůžu dočkat, až se vrhnu do smlouvání. V bráně ale stojí stráže a při pohledu na ně se mi sevře žaludek. Zastrčím si skládací hůl za pásek kalhot a mám co dělat, abych se ovládla.

„Jméno?“ vyštěkne vysoký strážný s očima upřenýma do svých knih. Tmavé kudrny má v tom vedru rozježené a po tvářích mu stéká pot.

„Zélie Adebolová,“ odpovím tak uctivě, jak jen dokážu. *Nesmíš nic zkazit. Ztěžka polknu. Aspoň dneska už ne.*

Strážný se na mě skoro nepodívá a zapíše si to. „Bydliště?“

„Ilorin.“

„Ilorin?“

Připotáci se jiný strážný, malý a podsaditý. Přidrží se hradby, aby se vůbec udržel na nohou. Na hony je ostře cítit alkoholem.

„Co taková lav... larva jako ty dělá tak da-daleko vod domova?“

Mluví tak nezřetelně, že mu skoro nerozumím. Slova mu stékají z úst jako sliny, co má na bradě. Sevře se mi hrudí; jeho opilý pohled začíná být nebezpečný.

„Účel návštěvy?“ zeptá se ten vysoký, který je našťěstí střízlivý.

„Obchod.“

Opilec se při těch slovech usměje tak, že se mi chce zvracet. Sáhne mi po zápěstí, ale couvnu a zvednu svůj balíček.

„Prodávám *ryby*,“ upřesním, ale přesto po mně skočí. Heknu. Tlustou rukou mě chytne pod krkem a přitiskne mě na kulovou hradbu. Nakloní se tak, že mu můžu spočítat všechny žluté a černé skvrny na zubech.

„No to... no to je mně jasný, proč ryby.“ Zasměje se. „Co teďka stojíš takovádle larva, Kayine? Dva bronzový?“

Naskočí mi husí kůže a doslova mě svrbí prsty, jak mám chuť popadnout hůl. Od Nájezdu zákon zakazuje dokonce i to, aby se mažiové a kosidání políbili, to ale strážím nebrání v tom, aby nás ohmatávali jako zvířata.

Můj vztek se mění v černý hněv, takový, jaký jsem vždycky cítila z Mamy, kdykoli se jí nějaký strážný opovážil zkřížit cestu. Mám chuť ho odstrčit a zlomit mu ty buclaté prsty jeden po druhém. Jenže vedle hněvu je tu i Tzainova obava. Babův smutek. Pokárání Mamy Agby.

Mysli, Žélie. Mysli na Tzaina. Mysli na Babu. Slíbila jsem, že tentokrát nic neprovedu. Nesmím je zklamat.

Opakuju si to znova a znova, dokud mě to zvíře nepustí. Zasměje se pro sebe a pak si pyšně ještě jednou přilhne z láhve. Nic se přece nestalo.

S neskrývaným odporem v očích se obrátím ke druhému strážnému. Nevím, koho nenávidím víc — toho opilce, že na mě sahal, nebo tohohle parchanta, že to připustil.

„Ještě něco?“ procedím mezi zuby.

Strážný zavrtí hlavou.

Proběhnu branou rychlostí gépardairy dřív, než si to někdo z nich stačí rozmyslet. Ale udělám jen pár kroků a už mám chuť se otočit a prchat zpátky, takový je tady zmatek.

„Bohové,“ vydechnu. Ohromuje mě to strašné množství lidí. Vesničané, kupci, stráže i šlechtici někam spěchají po širokých udušaných cestách.

V dálce se tyčí královský palác — dokonale bílé stěny a zlacené oblouky, které se na slunci lesknou. Pravý opak slumů u městských hradeb.

Žasnu nad domy, ve kterých bydlí chudina — z těch vysokých chýší se tají dech. Je to jako svislý labyrint: chýše postavené do výšky na sobě, jedna začíná tam, kde druhá končí. Mnohé jsou hnědé a vybledlé, ale řada jich září jasnými barvami a vzory. Je to protest proti samé podstatě slumu, oharek krásy tam, kde ji monarchie nevidí.

Opatrným krokem vyrazím směrem ke středu města. Když míjím slumy, všimnu si, že většina poslů, kteří se tam pohybují, není o moc starší než já. V Lagosu skoro žádné z dětí, které přežily Nájezd, nedosáhne dospělosti, aniž ho zavřou do vězení nebo pošlou do zásobáren.

„Prosím, já nerad... Ááá!“ ozve se pronikavý výkřik.

Nadskočím, protože se přede mnou mihne hůl zásobovače. Sekne malého posla a nadělá krvavé skvrny na posledních čistých šatech, které ten chlapec kdy bude mít na sobě. Dítě padne na hromadu rozbité keramiky — jsou to polámané dlaždice a hubené ručičky je asi neudržely. Zásobovač znova pozvedne hůl a tentokrát si všimnu, že násada je z černého mažacitu.

Bohové. Ucítím odporný puch spáleného masa, jak zásobovač přitiskne hůl chlapci na záda. Dítě se snaží zvednout na kolena a ze zad se mu kouří. Je to tak příšerný pohled, že najednou

necítím prsty, protože si uvědomím, co by mě očekávalo v zásobárnách.

Běž pryč. Donutím se odejít, i když mě bolí srdce. Hni sebou, nebo tak dopadneš taky.

Spěchám k centru Lagosu a snažím se nevšímat si příšerného pachu splašků, který se line ze slumů. Když vejdu mezi pastelové domy obchodní čtvrti, pach vystřídá vůně sladkého chleba a skořice, až mi zakručí v břiše. Připravím se na smlouvání. Až sem slyším, jak to na tržišti doslova hučí životem, jenže když bazaar poprvé uvidím, stejně se zarazím.

I kdybych tady s Babou velké úlovky prodávala tisíckrát, nikdy by mě ústřední tržiště nepřestalo plnit úžasem. Je tu ještě mnohem větší zmatek než v ulicích Lagosu a dá se tu sehnat veškeré oríšské zboží, které si člověk umí představit. Jen v jedné jediné uličce se najde obilí z rozlehlých polí Minny hned vedle vysoce ceněných kovových výrobků z továren v Gombe. Procházím mezi stánky obsypanými spoustou zákazníků a vychutnávám si sladkou vůni pečených banánů.

Stražím uši a pokouším se poučit ze stylu vyjednávání, z tempa každého obchodu. Všichni spolu bojují, jen místo nožů používají slova. Je to mnohem drsnější než v Ilorinu. Tady neexistuje kompromis, jen obchod.

Projdu kolem dřevěných stánků, kde se prodávají kotata gépardair, a musím se usmívat těm malinkým růžkům, co jim trčí z čela. Pak ještě minu vozík s barevnými látkami a konečně jsem na rybím trhu.

„Čtyřicet bronzových —“

„Za tetru? Vážně?“

„Dám třicet a ani o jeden víc!“

Kupci se handrkují tak hlasitě, že se mi špatně přemýšlí. Tohle není plovoucí trh Ilorinu. Normální vyjednávání tady stačit nebude. Kousnu se do tváře. Potřebuju kořena. Nějakého hlupáka, co —

„Pstruhy!“ vyjekne nějaký muž. „Copak vypadám na někoho, kdo jí pstruhy?“

Otočím se a uvidím obtloustlého šlechtice v temně fialovém dašiki. Mhouří oči a probodává prodavače takovým pohledem, jako by se mu právě dostalo smrtelné urážky.

„Mám taky štítníky,“ nabízí obchodník. „Platýse, kanice —“

„Řekl jsem, že chci mečouna!“ utrhne se na něj šlechtic. „Sluha říkal, že ho odmítáš prodat.“

„Není jejich sezona.“

„Ale král ho jí každý večer?“

Obchodník se podrbe na zátylku. „Když někdo chytí mečouna, pošle ho rovnou do paláce. To je zákon.“

Šlechtic zrudne a vytáhne váček. „Kolik platí? Dám dvojnásobek.“ Zacinká mincemi.

Kupec se toužebně podívá po váčku, ale neustoupí. „To si netroufnu riskovat.“

„Já ano!“ křiknu.

Šlechtic se obrátí a podezíravě si mě změří. Gestem ho přivolám k sobě, dál od stánku.

„Ty máš mečouna?“ zeptá se.

„Něco lepšího. Mám rybu, kterou na tomhle trhu od nikoho jiného neseženeš.“

Překvapením otevře ústa a já pocítím stejné vzrušení, jako když mi ryba začne kroužit kolem návnady. Opatrně rozbalím plachetníka a nastavím ho ke slunci, aby se šupiny zaleskly.

„Nebesa!“ užasne šlechtic. „To je nádhera!“

„A chutná ještě líp, než vypadá. Červenoocasý plachetník, čerstvě ulovený u pobřeží Ilorinu. Není jejich sezona, takže si můžeš být jistý, že toho dneska král na stole mít nebude.“

Šlechtic se neubrání úsměvu a já vím, že ryba zabrala. Otevře váček.

„Padesát stříbrných.“

Vykulím oči, ale zatnu zuby. *Padesát...*

Z padesáti bychom zaplatili daň a možná by nám zbylo dost na novou loďku. Ale jestli stráže v příští měsíční čtvrti daň zase zvednou, nebude padesát na záchranu před zásobárnou stačit.

Zachechtám se a začnu rybu zase balit.

Šlechtic se zamračí. „Co to děláš?“

„Odnesu tenhle klenot někomu, kdo si ho může dovolit.“

„Jak se opovažuješ —“

„Promiň,“ skočím mu do řeči. „Nemám čas na někoho, kdo nabídne padesát za něco, co má desetkrát větší cenu.“

Šlechtic brblá, ale vytáhne další váček.

„Nedostaneš ani minci nad tři sta.“

Bohové! Zaryju paty do země, abych se nezapotácela. Tolik peněz jsme neviděli za celý život. Aspoň šest měsíců budeme mít na daně, i když je zvednou!

Už otevírám ústa, abych souhlasila, ale jak se tomu šlechtici podívám do očí, zaváhám. Když tak rychle ustoupil teď, třeba by couvl ještě víc...

Ber to, slyším v duchu Tzainovo varování. *Je to víc než dost.*

Ale už jsem se dostala tak daleko, že toho teď nemůžu nechat.

„Je mi líto.“ Pokrčím rameny a dobalím rybu. „Jídlo vhodné pro krále přece nevyplývám na někoho, kdo na něj nemá.“

Šlechtici se prudce chvěje chřípí. *Bohové.* Možná jsem to přehnala. Čekám, kdy se zlomí, ale on se jen mlčky vzteká. Tím mě donutí jít pryč.

Každý krok trvá celou věčnost a na ramena mi doléhá tíha té chyby. *Najdeš jiného*, chlácholím sama sebe. *Jiného šlechtice, který si zoufale potřebuje něco dokázat.* Můžu dostat i víc než tři sta. Ta ryba má větší cenu... Je to tak, ne?

„Sakra.“ Skoro vrazím hlavou do stánku s krevetami. Co teď budu dělat? Kdo by byl tak hloupý, aby —

„Počkej!“

Otočím se a obtloustlý šlechtic mi vrazí do ruky tři váčky.

„No tak dobře,“ uzná porážku. „Pět set.“

Nevěřicně na něj hledím a on si to vyloží jako pochybnost.

„Tak si je přepočítej, jestli musíš.“

Otevřu jeden váček a je to tak krásný pohled, že se mi chce plakat. Stříbro září jako šupiny plachetníka a jeho tíha je příslibem budoucnosti. *Pět set!* To je nový člun a ještě skoro rok odpočinku pro Babu. *Konečně.*

Konečně se mi něco povedlo.

Podám šlechtici rybu a nedokážu skrýt rozzářený úsměv. „Dobrou chuť. Dnes večer budeš jíst líp než král.“

Šlechtic se ušklibne, ale koutky úst mu spokojeně pošukávají. Uložím sametové váčky do vaku a vykročím. Srdce mi buší tak bláznivě, že se to skoro vyrovná tomu ruchu na tržišti. Vtom se však ozve křik a já ztuhnu. Takhle nevypadá dohadování. *Co to —*

Uskočím, protože kousek ode mě doslova vybuchne stánek s ovocem.

Přižene se jednotka královské stráže. Vzduchem létají manga a orišské broskve. Každou vteřinou proudí na trh další a další strážce a něco hledají. Někoho.

Chvilí na to nechápavě koukám a pak mi dojde, že musím zmizet. V batohu mám pět set stříbrných. Výjimečně můžu ztratit víc než jen svůj život.

Začnu se s novým odhodláním prodírat davem a snažím se prchnout. Už jsem skoro za stánky s látkami, ale najednou mě někdo popadne za zápěstí.

Co je u všech bohů tohle?

Tasím složenou hůl a čekám, že spatřím strážného nebo nějakého zlodějíčka. Ale když se otočím, zjistím, že mě nedrží ani jeden, ani druhý.

Je to dívka v plášti, s jantarovými očima.

Zatáhne mě mezi dva stánky sevřením tak pevným, že se jí nedokážu vytrhnout.

„Prosím,“ škemrá, „musíš mě odsud dostat!“

KAPITOLA PĚT

ZELIE

Chvilku vůbec nemůžu dýchat.

Dívka s měděnou pletí se třese strachem tak živočišným, že mi prosakuje do kůže.

Křik sílí, stráže se ženou kolem a s každou vteřinou se blíží. Nesmějí mě s tou holkou chytit.

Znamenalo by to mou smrt.

„Pusť mě!“ oženu se, skoro stejně zoufalá jako ona.

„Ne! Ne, prosím!“ Jantarové oči má plné slz a svírá mě stále pevněji. „Prosím, pomoz mi! Udělala jsem něco neodpustitelného. Jestli mě chytanou...“

V očích má hrůzu, kterou znám až příliš dobře. Jestli ji chytanou, nepůjde o to, zda zemře, ale kdy. Na místě? Hlady ve vězení? Nebo se na ní vystřídají stráže? Zničí ji zevnitř, až se udusí žalem?

Musíte chránit ty, kdo se sami bránit nemohou. Tak nám to dnes ráno říkala Mama Agba. Úplně vidím její přísný pohled. *Taková je cesta hole.*

„To nejde,“ vydechnu, ale už když to říkám, připravuju se na boj. *Sakra.*

Na tom, že jí nemůžu pomoci, přece nezáleží.

Podstatné je, že pokud to neudělám, nikdy si to neodpustím.

„Pojď.“ Popadnu dívku za ruku a vrazím do stánku s oblečením, který je větší než ostatní. Než stačí prodavačka zaječet, přitisknu jí dlaň na ústa a přiložím jí ke krku Tzainovu dýku.

„C-co to děláš?“ ptá se ta dívka.

Prohlédnu si její plášť. Jak vůbec dokázala utéct takhle daleko? Měděná pleť a silná látka roucha doslova křičí, že to je šlechtična — samé zlato a samet.

„Hoď na sebe tenhle hnědý plášť,“ přikážu jí a pak se zase podívám na obchodnici. Po tváři jí stéká pot; poselkyně, a ještě k tomu zlodějka, to by každý pohyb taky mohl být její poslední. „Nic ti neudělám,“ ujistím ji. „Jen potřebuju něco vyměnit.“

Vykouknu před stánek a dívka se zatím převléká do nenápadného pláště. Trhovkyně tlumeně vyjekne a já ji stisknu pevněji. Na trhu se už rojí celá armáda strážných. Ke všeobecnému zmatku přispívají i prchající vesničané a trhovci, kteří zachraňují zboží. Hledám nějakou únikovou cestu z toho dopuštění, ale žádnou nevidím. Nemáme na vybranou.

Prostě budeme muset zkusit štěstí.

Zmizím zase ve stánku. Dívka si právě stahuje kápi nového pláště do očí. Popadnu ten jemný oděv, který měla předtím, a vrazím ho obchodnici do rukou. Když ucítí v prstech měkkost sametu, strach v očích se trochu zmírní.

Odtáhnou jí dýku od hrdla, popadnu jiný plášť a jeho kápi si zakryju bílé vlasy.

„Připravená?“ zeptám se.

Dívka kývne. V očích jí sice blýskne něco jako odhodlání, ale přesto z ní cítím ochromující hrůzu.

„Pojď za mnou.“ Vykročíme ze stánku do té spouště. Stráže se zastaví přímo před námi, hnědé pláště ale slouží jako štít. Oni přece hledají šlechtičnu. *Díky bohům.*

Možná že přece jen máme šanci.

„Jdi rychle,“ syкну, když se proplétáme mezi stánky s látkami. „Ale ne —“ Popadnu ji za plášť, než se příliš vzdálí. „Neutíkej. Upozorníš na sebe. Snaž se splynout s davem.“

Dívka kývne a pokusí se něco říct, ale nevydá ze sebe ani hlásku. Má co dělat, aby se mě držela jako kotě matky leonairy. Není nikdy víc než dva kroky za mnou.

Prodíráme se davem až na kraj tržiště. Hlavní vchod se hemží strážemi, ale u postranního vchodu stojí jen jeden muž. Když začne vyslychat nějakého šlechtice, vycítím šanci.

„Honem.“ Protáhnu se za dobytkařským stánkem a proklouznu z přeplněného tržiště do dlážděné uličky obchodní čtvrti. Dívka projde za mnou a já si s úlevou oddechnu. Když se však obrátíme, zastoupí nám cestu dvě mohutné strážě.

Bohové. Vynechá mi srdce. Stříbrné mince v batohu zacinkají. Podívám se na dívku; hnědá plet ztratila velkou většinu barvy.

„Děje se něco?“ zeptám se tak nevinně, jak dokážu.

Jeden založí na prsou ruce, které spíš připomínají dvě klády. „Hledáme uprchlici. Nikdo nesmí ven, dokud ji nechytíme.“

„To jsme nevěděly,“ omluvím se s uctivou úklonou. „Tak my počkáme uvnitř.“

Sakra. Obrátím se a vracím se ke stánkům. Očima bloudím po rozbouřeném trhu. Jestli jsou všechny východy hlídané, potřebujeme nový plán. Potřebujeme nový způsob, jak —

Počkat.

Už jsem skoro zpátky na trhu, ale to děvče se mnou není. Obrátím se a zjistím, že zůstala stát u stráží, roztřesené ruce drží nepřírozně před sebou.

U všech bohů!

Otevřu ústa, abych sykla její jméno, ale uvědomím si, že ho ani neznám. Riskovala jsem všechno pro úplně cizí holku. A ona nás teď připraví o život obě.

Pokusím se odvést pozornost stráží, ale jeden už se natahuje dívce po kapuci. Není čas. Popadnu kovovou tyčku a švihnu jí. „K zemi!“

Dívka instinktivně poslechne. Rozeženu se holí a udeřím strážného do hlavy. Ozve se křupnutí a strážný se zhroutlí. Druhý už tahá meč, jenže dřív než to stihne, vrazím mu hůl do hrudní kosti.

„Uf!“

Rychle ho nakopnu do brady a on v bezvědomí padne na záda. „Nebesa!“ Ta holka kleje jako šlechtična. Zase hůl složím. *Nebesa* je dost přesné. Právě se mi povedlo napadnout stráže.

Takže teď vážně umřeme.

Prcháme kupeckou čtvrtí tak rychle, jak nás nohy nesou, a já nedokážu myslet na nic než na to, jak bude Tzain zuřit.

Ať zas něco neprovedeš. Rychle dovnitř. Rychle ven. Kde se v tom plánu mluvilo o pomáhání holce na útěku?

Ženeme se ulicemi mezi domy pastelových barev a za námi dvě jednotky královské stráže soupeří o to, kdo nás chytí dřív. Jejich křik sílí. Jejich dupot ještě víc. Honí nás s tasenými meči a už jsou jen pár kroků za námi.

„Víš, kde jsme?“ zeptám se.

„Trochu,“ vyrazí ze sebe a ve vytřeštěných očích je vidět panika. „Trefím do slumů, ale —“

„Veď mě!“

Trochu přidá a běží teď první. Řítím se za ní dlážděnými ulicemi a kolem sebe tu a tam zahlédnu nějaký nic nechápající pohled obchodníka. V žilách mi koluje adrenalin. Pod kůží mi přebíhají vlny horka. Nedokážeme to. Z tohohle nemáme šanci se dostat.

Uklidni se, slyším v duchu říkat Mamu Agbu. Přinutím se zhluboka nadechnout. Bud' vynalézavá. Využij svého okolí.

Zoufale propátrávám očima úzké kupecké uličky. Zahneme za roh a já si všimnu vysoké hromady sudů. To by šlo.

Roztáhnu hůl a vši silou se rozeženu po spodní řadě. Když první sud s třísknutím dopadne na zem, je mi jasné, že ostatní ho budou brzo následovat.

Stráže řvou, jak je sudy jednoho po druhém srážejí. To nám poskytne dost času dosprintovat do slumů, zastavit se a popadnout dech.

„Co teď?“ funí dívka.

„Ty nevíš, jak ven?“

Zavrtí hlavou, po tváři jí stéká pot. „Nikdy jsem v téhle části města nebyla.“

Slumy zdálky vypadají jako labyrint, ale vevnitř se chýše a chatrče tisknou k sobě tak, že připomínají spíš síť. Úzké průchody a uličky se nám před očima kříží a zaplétají. Žádný jasný východ nikde vidět není.

„Tudy,“ ukážu opačným směrem, než kterým leží kupecká čtvrť. „Jestli se tudy jde do centra, tak ven to musí být tudyhle.“

Utíkáme, až se za námi zvedají obláčky prachu. Ale cestu nám odřízne hlídka — nemáme jinou možnost než běžet opačným směrem.

„Nebesa,“ zalapá dívka po dechu, když proběhneme uličkou a naštveme tím skupinku kosidánů bez domova. Znova mě napadne, jak je možné, že se vůbec dokázala dostat takhle daleko. Vyhýbat se vojákům, to asi součástí její šlechtické výchovy nebylo.

Zahneme za další roh, jen pár kroků před strážnými. Nutím se běžet rychleji, když vtom mě ta dívka najednou strhne zpátky.

„Co to —“

Přitiskne mi dlaň na ústa a postrčí mě ke stěně jedné chatrče. Teprve v té chvíli si všimnu, že je tady uzounká skulina, do které jsme se vecpaly.

Prosím, ať to vyjde. Dnes už podruhé dělám něco, co jsem nedělala víc než deset let — modlím se k jakémukoli bohu, který snad nahoře ještě zbyl. *Prosím, žadoním. Prosím, prosím, schovej nás.*

Srdce mi hrozí vyskočit z hrudi. Buší mi tak moc, až jsem přesvědčená, že nás ten zvuk prozradí. Jenže když se stráž přiblíží, je to takový rachot, jako když rohouni honí kořist.

Podívám se k nebi, po kterém plují mraky. Mezi nimi občas září jasný paprsek slunce. Skoro jako by bohové vstali z mrtvých, jako by byli vzkříšeni z toho hřbitova, který vznikl po krveprolití Nájezdu. Ať je tam nahoře cokoli, žehná mi to.

Jen doufám, že to požehnání ještě chvílku vydrží.

Vysoukáme se ze skryše a rozběhneme se jiným směrem. Omylem přitom vrazíme do dvou zvědavých poslů. Jeden upustí láhev rumu a je to tak ostrý pach, že mě pálí v nose. A to mi připomene další věc, kterou jsem se naučila v chýši Mamy Agby.

Seberu láhev ze země a rozhlédnu se — ještě jedna věc mi chybí. *Tamhle*. Jen pár metrů od dívčiny hlavy.

„Vem tu pochodeň!“

„Cože?“

„Pochodeň!“ zařvu. „Máš ji hned před sebou!“

Chvilku jí trvá, než vyrve kovovou pochodeň z držáku, a pak se zase dáme do běhu. Míjíme poslední domky slumu a já z pláště urvu kus látky a nacpu ji do hrdla láhve.

„Na co to je?“ zeptá se dívka.

„Doufej, že ti to nebudu potřebovat předvést.“

Vyběhneme ze slumu a před námi se objeví brána Lagosu. Naše cesta ke svobodě.

Samozřejmě zablokováná.

Když prudce zabrzdíme před nekonečnou řadou ozbrojených stráží, sevře se mi žaludek. Vojáci sedí na děsivých černých pante-nairách. Obří zvířata cení zuby. Jejich tmavá srst se na slunci leskne jako vrstvička oleje, jako matné duhy po celém kožichu. Jsou příkrčené, ale i tak větší než my, a připravené zaútočit.

„Jste obklíčené!“ Kapitánovy jantarové oči mě provrtávají. „Jmé-nem krále Sarana, stůjte!“

Na rozdíl od svých vojáků jede kapitán na divoké sněhobílé leopardaiře, veliké asi jako celá naše chýše. Ze zad jí trčí osm tlustých rohů, ostrých a leskle černých. Obluda cení zuby a olizuje si tesáky, jako by se už nemohla dočkat, až si ten skvrnitý bílý kožich potřísní naší krví.

Kapitán má stejnou tmavě měděnou pleť jako dívka a na tváři ani vrásku, ani jizvu z boje. Když ho dívka uvidí, chytí okraje své kapuce a nohy se jí roztřesou.

Kapitán je mladý, ale strážníci ho bez řeči poslouchají. Jeden po druhém tasí meče a namíří je na nás.

„Je konec,“ vydechne zděšeně dívka. Po tváři jí stékají slzy. Klekne si, poraženecky upustí pochodeň a vytáhne svitek pomačkaného pergamenu.

Předstírám, že se řídím jejím příkladem. Přidřepnu a jako náhodou se koncem látky trčícím z láhve dotknu plamene pochodně. Štiplavě to páchne. Kapitán se k nám blíží a v té chvíli mrštím svou zbraní k řadě pantenair.

Tak dělej, přemlouvám láhev a sleduju očima její oblouk. Mám strach, že se nestane nic.

Pak celý svět vybuchne a vzplane.

Oheň jasně hoří, jeho plameny pronásledují muže i rohaté pantenairy. Zvířata hystericky skučí a shazují své jezdce, jak se snaží prchnout.

Dívka na to hledí v hrůze, ale já ji popadnu za paži a donutím ji, aby se pohnula. K bráně nám zbývá jen pár metrů, pár metrů ke svobodě.

„Zavřete bránu!“ křikne kapitán, jak se prosmeknu kolem něj. Dívka do něj vrazí, ale muž klopýtne a jí se podaří vytrhnout se mu ze sevření.

Kovová kola kvílejí a dřevěná brána začne klesat. Už nám zbývá poslední překážka — ti dva ze strážnice, kteří se k nám teď ženou se zbraněmi.

„Nestihneme to!“ sípá dívka.

„Nemáme na vybranou!“

Doteď jsem netušila, že je vůbec možné utíkat tak rychle. Ten opilec, se kterým jsem se potkala předtím, tasí meč, ale tak pomalu, že je to spíš k smíchu. S velkou chutí ho vezmu po hlavě, a když padne, ještě si dopřeju chvilku na to, abych ho nakopla do slabin.

Druhý strážný se stačí mečem rozehnat, ale není těžké ránu odblokovat holí. Pak ji roztočím a meč mu vyrazím z ruky. Vytřeští oči a já ho z otočky kopnu rovnou do obličeje, až odletí na stěnu strážnice. Proběhnu kolem něj.

Dokázaly jsme to, mám chuť vykřiknout, když se ženu mezi to-mely. Otočím se, abych se na dívku usmála, ale není tam. Srdce mi málem vynechá — vidím, že upadla těsně před branou. Kolem ní se vznášejí obláčky prachu.

„Ne!“ vyjeknu. Brána se za chvíličku zaklapne.

Po tom všem se nedostane ven.

Po tom všem umře.

Uteč! Přikazuju sama sobě. Prchej! Máš Tzaina. Babu. Udělala jsi, co jsi mohla.

Ale to zoufalství v jejích očích mě táhne zpátky, a já vím, že moje požehnání právě vypršelo. I když v mém těle úplně všechno protestuje, vrhnu se směrem k dívce a prosmeknu se pod branou těsně předtím, než zapadne docela.

„Dohrály jste,“ prohlásí kapitán, zkrvavený od ohnivé bomby. „Odlož tu zbraň. Hned!“

Vypadá to, že tady proti nám stojí úplně všichni strážní z celého Lagosu. V hejnech nás objíždějí, aby nám odřízli všechny cesty dřív, než se pokusíme o další útek.

Zvednu dívku na nohy a vysoko pozvednu hůl. Tak tohle je konec. Ne, nenechám se zajmout. Budou mě muset na místě zabít.

Srdce mi buší a strážé se přibližují. Dopřeju si chvíličku, abych si vychutnala několik posledních nádechů. Představím si Maminy měkké oči, ebenovou pleť.

Už jdu, řeknu jejímu duchu. Nejspíš teď bude v aláfii, vznášá se poklidem zásvětí. Představím si ji vedle sebe. *Už brzo budu* —

Vzduchem se rozlehne hromový řev a všechny strážé ztuhnou. Je stále silnější, bližší, ohlušující. Taktak dívku odtáhnu stranou a vzápětí se přes bránu přenese Nailino obrovité tělo.

Strážní v hrůze couvají a padají a moje leonaire přistane mezi nimi, z tesáků jí odkapávají sliny. Jsem přesvědčená, že mám halucinace, ale pak uslyším, jak na mě z Nailina hřbetu huláká Tzain.

„Co sakra děláš? Naskoč!“

Neztrácím ani vteřinu. Vyhoupnu se Naile za záda a dívku vytáhnu za sebou. Vyrazíme, skáčeme z jedné chýše na druhou, až se pod její vahou rozpadají. Když je leonaire dost vysoko, obrátí se k bráně a odrazí se k poslednímu skoku.

Už jsme skoro za branou, ale najednou mnou proběhne něco jako výboj blesku.

Ten šok mi proletí každým pórem těla, zapálí celou mou bytost, vyrazí dech. Podívám se dolů, setkám se s pohledem toho mladého kapitána a čas se zastaví.

Za tím jeho jantarovým pohledem hoří neznámá síla, vězení, ze kterého nemůžu uniknout. Così v jeho duchu jako by se zařálo do toho mého. Pak ale Naila přeletí bránu a spojení se přerve.

S žuchnutím přistane a řítí se mezi tomely.

„Bohové,“ vydechnu. Každý kousek mého těla doslova křičí napětím. Pořád nemůžu uvěřit, že jsme to opravdu dokázali.

Nemůžu uvěřit, že ještě žiju.

KAPITOLA ŠEST

INAN

Selhání.

Zklamání.

Ostuda.

Kterou urážkou po mně dnes otec mrští?

Přebírám si v hlavě ty možnosti celou dobu, co procházím branou a stoupám po bílých mramorových schodech paláce. *Selhání* by bylo dost výstižné. Vracím se bez uprchlice. Ale otec možná nebude slovy plýtvat vůbec.

Možná začne rovnou pěstí.

A tentokrát bych mu to ani nemohl vyčítat. Tentokrát ne.

Když nedokážu ochránit Lagos před jedinou zlodějkou, jak se mám stát příštím králem Oriši?

Prokletá nebesa. Na okamžik se zastavím a stisknu alabastrové zábradlí. Dnešek měl být mým vítězstvím.

A pak se mi do toho připletla ta mrcha se stříbrnýma očima.

Od chvíle, co jsem tu poselkyni viděl přeletět lagoskou bránu, mi její obličej bleskne před očima snad už po desáté. Její obsidiánová kůže a dlouhé bílé vlasy. To, jak jsem nemohl ani mrknout. Jak jsem od ní nedokázal odtrhnout pohled.

„Kapitáne.“

Stráže u vchodu do hlavní haly mi salutují, ale já to ignoruji. Ten titul mi připadá jako výsměch. Opravdový kapitán by té prchající zlodějce prostřelil srdce.

„Kde je princ?“ Hlas je tak pronikavý, že se stěny paláce div nechvějí.

Sakra. To mi ještě scházelo.

Matka se prodere dovnitř. Gele má nakřivo, jak zápasí se strážemi, které se jí v tom pokoušejí zabránit. „Tak kde je?“ ječí. „Kde je můj... Inane?“

Matce se viditelně uleví. Do očí jí vhrknou slzy, nakloní se ke mně a přitiskne dlaň na ránu na mé tváři.

„Přišla hlášení o asasínech.“

Odtáhnou se od matky a zavrtím hlavou. Asasíni by měli jasnější cíl. Bylo by jednodušší je vysledovat. Tohle byla jenom jedna prchající holka. A já ji nedokázal chytit.

Matku ale identita útočníků nezajímá. Ani moje selhání. Zmařený čas. Spíná ruce a zase už bojuje se slzami.

„Inane, musíme...“ nedořekne. Teprve v té chvíli si uvědomí, že na nás celá síň zírá. Narovná si gele a couvne. Skoro vidím, jak tasí drápy.

„Na naše město zaútočila nějaká larva,“ utrhne se na ně. „Nemáte nic na práci? Běžte na tržiště, vymetejte slumy. Postarejte se, aby se to už neopakovalo!“

Vojáci, šlechtici i sluhové ze síně okamžitě prchnou, div o sebe navzájem nezakopnou. Když jsou pryč, matka mě popadne za zápěstí a vleče mě ke dveřím trůnního sálu.

„Ne.“ Nejsem připravený na otcův hněv. „Nemám žádné zprávy —“

„A ani už nikdy mít nebudeš.“

Matka rozrazí velké dřevěné dveře a vleče mě za sebou.

„Všichni ven!“ vyštěkne. Stráže a ovívači vyběhnou jako vyděšené myši.